

KOMMUNISTISK POLITIK

55.000 på gaden i Berlin og Frankfurt 28. marts

VI VIL HELLER IKKE BETALE JERES KRISE

Nr. 8
13. årg.

2009
11. april -
23. april
Støttepris 20 kr.

TEMA: G20 OG VERDENSKRISEN

Efterfølgeren s. 2 • Obama og den danske krigsforbryder s. 3 •
Løkke og hans damer s. 4 • G20: De fattige lande skal betale krisen s. 6 •
Hvordan slipper vi af med krisen s. 7 • Fyringsbølgen fortsætter s. 10 •
Vi vandt en rejse (4) s. 11 • Solidaritet er ingen forbrydelse s. 12 •
IKMLPO om Nato s. 14 • Frankrig i Nato s. 15 • Nato i Tyrkiet s. 16 •
Kongresdebat s. 17 • Debat s. 22 • Gør 15. maj til en aktionsdag s. 24

Efterfølgeren

KOMMUNISTISK POLITIK

Lars Løkke Rasmussen er blevet statsminister uden at være valgt til det af andre end sin forgænger, men man kan ikke sige, at han er uden international, national og lokal erfaring. Han kender personligt mange af værtshusene i det indre København og som kun 25-årig rejste han som gløddende antikommunist rundt på hesteryg i Afghanistan forklædt som mujahedin for at støtte de hellige islamiske krigere i deres kamp mod den prosovjetiske regering og den sovjetiske besættelsesmagt. Han medbragte den smukke som af 600.000 kr., indsamlet af venstrefolk, fremskridtspartister og andre reaktionære, der nok vidste hvad den gode sag gjaldt. Det var i 1988, og dengang var 600.000 kr. rigtig mange penge, givet af gode hjertes gavmildhed. Året efter trak Sovjetunionen sig slagen ud, og Løkkes kampfæller kom til magten.

Deres enighed holdt imidlertid ikke længe. Lokale krigshøvdinge, der profiterede på opiumproduktionen, satte dagsordenen, indtil talibanerne kom til magten. Nogle af Løkkes gamle kampfæller blev 'terrorister', måske endog Al Qaeda, og i al fald talibaner.

Derfor måtte Løkke i krig i Afghanistan igen. Nu var han avanceret fra amtsborgmester til folketingsmand og minister hos Anders Fogh, og han stod 600 pct. bag Bush, Blairs og Foghs beslutning om at invadere Afghanistan, og stadig øge antallet af danske kamptropper og den danske 'indsats'. Ikke på hesteryg længere, selvfølgelig med F16-fly og alt den øvrige avancerede teknologi til ørken- og bjergkrig.

Løkke støtter ikke længere oprørerne, for de er terrorister, men Afghanistans lovligt indsatte regering og dens chef Karzai, der netop har underskrevet en lov, der legaliserer voldtægt.

Løkke har den største forståelse for, at Fighters+Lovers bliver dømt efter terrorlovens paragraffer om økonomisk støtte til terrorisme. FARC i Colombia og PFLP i Palæstina kæmper ikke for retten til voldtægt, men mod en terroristiske og kriminel narkostatsmagt og en brutal besættelse.

Det skal straffes. Naturligvis. Vi lever i en retsstat.

Lars Løkke ligner det, han er. En fed pumper. Manden har været finansminister i den tredje regering Fogh siden slutningen af 2007, og før det indenrigs- og sundhedsminister i de to foregående Fogh-regeringer. Han har været banerfører for privathospitaler og det frie sygehusvalg og chefarkitekten bag den kiksede og bureaukratiske kommunalreform.

Dens mål var, med hans ord, "at skabe et nyt Danmark, hvor en stærk og fremtidssikret offentlig sektor løser opgaverne med høj kvalitet og så tæt på borgerne som muligt. Borgerne i Danmark skal opleve en endnu bedre og mere sammenhængende offentlig service." Sjældent har løgnene myldret så tæt.

Både som borgmester og senere som minister havde han svært ved at kende forskel på skatteborgernes og egne penge. Han blev grebet i private restaurationsbesøg, cigaretter, taxakørsel og hotelophold på borgernes regning. Med usvækket sans for sikkerhedspolitik, sikkert erhvervet i Afghanistan, indskrev han sig under navnet 'Jensen' på hotel på Vesterbro. Det hele endte med at blive kaldt bilagsrod.

Lars Løkke var manden, der som statslig arbejdsgiver afviste de offentligt ansattes mere end rimelige lønkrav og kravene om flere hænder til den offentlige sektor under den store overenskomstkonflikt i foråret 2008. Han vil med garanti ikke være en pioner for ligeløn. Til gengæld sikrede han de rige i dette land nogle klækkelige skattelettelser i 2009 med den såkaldte 'Forårspakke 2.0'.

Som sin afløser på den magtfulde post som finansminister har han udpeget Venstre-strategen Claus Hjorth-Frederiksen, der som beskæftigelsesminister så det som sin hovedopgave at forpeste tilværelsen for arbejdsløse, unge under erhvervsuddannelse og alle andre, der var så uheldige at falde ind under hans resortområde. Han skal være den anden i tandem'en, når VK-regeringen bevæger sig mod nye højder.

Der er gode chancer for, at efterfølgeren ikke holder længe. Han skal hjælpes til fald.

Redaktionen 7. april 2009

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

APK's hjemmeside/ Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 325 kr.

År (25 nr.) 550 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 17.04.09

Obama og den danske krigsforbryder

Det var Barack Obamas første store internationale optræden som amerikansk præsident, da han drog til Europa for at deltage i G20-mødet i London, NATOs 60-års-topmøde i Baden-Baden (Tyskland) og Strasbourg (Frankrig), i EU-topmødet med stats- og regeringscheferne i Prag og derpå til Ankara og siden Istanbul på officielt statsbesøg hos hans nære tyrkiske allierede.

Overalt hvor Obama kom, og hvert eneste sted de kapitalistiske toppolitikere mødes, er titusinder gået på gaden i protest. Nu mod G20-landenes støtte til den rådne kapitalistiske verdensøkonomi, der under den globale krise trækker et forfærdende spor af sult, nød og elendighed hen over kloden – og denne gang også imod en af kapitalismens kriseudveje, oprustning og krig, markeret ved NATOs selvfejring.

Der var voldsomme gadekampe i London. En mand døde efter nærkontakt med britisk politi. Strasbourg var en forseglede by. Nordiske antikrigsaktivister og mange andre blev forhindret adgang og nægtet retten til at demonstrere.

Den amerikanske præsident var fuld af optimisme, smilede og vinkede til sine fans og afgav en hel stribe store løfter og erklæringer.

G20-mødet betegnede han som et 'vendepunkt' i forhold til den økonomiske verdenskrise. Aftalen fra mødet var 'historisk':

- Hvis man for 10, 20 eller 30 år siden havde sagt, at Tyskland, Frankrig, Kina, Rusland, Brasilien, Sydafrika og en amerikansk præsident ved navn Obama kunne sætte sig sammen og nå til enighed, ville man have sagt: "Det er vanvid". Og alligevel er det sket uden større problemer, forkyndte han.

Obama glædede sig over at samtlige 28 NATO-lande (Albanien og Kroatien er netop optaget) støtter hans optrapning af krigen:

- Vi står sammen, vi er stærke, og de vil ikke være i stand til at nedbryde os. Vi vil fuldføre vores opgave, så

vores folk er sikre, erklærede Barack Obama. - Nato står stærkere end nogensinde, og med valget af Anders Fogh Rasmussen vil vi tage alliancen ind i det 21. århundrede, sagde han.

Obama roste Den europæiske Union til skyerne:

- I Amerika har der været problemer med at forstå Europas ledende rolle i verden. I stedet for at hylde jeres dynamiske union og at søge samarbejde med jer for at møde fælles udfordringer, har der været tider, hvor Amerika har udvist arrogance, erklærede Obama, og tilføjede: - I Europa er der en anti-amerikanisme, der gør, at nogle giver USA skylden for alt dårligt.

Foran en forsamling på 30.000 tjekere i Prag, der ville høre deres idol, erklærede han at USA nu går i spidsen for klimakampen:

- For at beskytte vores planet, er det på tide, at vi ændrer den måde, vi bruger energi på. Sammen må vi gøre en ende på verdens afhængighed af fossile brændstoffer ved at skifte til vind- og solenergi, og alle lande må gøre en indsats. Jeg lover jer, at USA nu er klar til at gå forrest i denne globale indsats.

Obama lovede også en verden uden atomvåben:

- Vi vil tage skridt til, at vi får en verden uden atomvåben, sagde præsidenten i forårssolen foran Prags slot. Men vi bliver nødt til at insistere: Yes, we can, sagde Obama. - Men tag ikke

fejl: Så længe disse våben eksisterer, vil USA beholde et effektivt arsenal, så vi kan afskrække enhver modstander.

Det forhadte missilskjold skal ufortrødent bygges videre i Tjekkiet og Polen:

- Så længe truslen fra Iran fortsætter, vil vi gå videre med missil-systemet, sagde Obama. Faktisk skal det opbygges ikke bare i Europa, men i hele verden: - Nordkorea har brudt reglerne, det er en direkte provokation. Og nationer der bryder reglerne skal straffes.

Prags bystyre havde forbudt en demonstration mod NATO, Obama og missilskjoldet at gå gennem byen.

Obamas store Europe Tour 2009 var en understregning af, at nu hedder det ikke amerikansk enegang, men amerikansk ledelse af en fælles imperialistisk blok – USA, EU og NATO. Og over det hele har Obama gjort klart, at han forventer, at Tyrkiet snart bliver medlem af EU.

Obama arvede den danske statsminister fra sin forgænger, og finder ham brugbar og villig. Med kraftig bistand fra den amerikanske demagog og den mer end halve italienske fascist Berlusconi blev den tyrkiske modstand mod at udnævne islamofoben Fogh til NATO-generalsekretær brudt.

Til gengæld fik de en vicegeneralsekretærpost, et løfte om undskyld for Muhammedtegningerne, løfte om lukning af det kurdiske Roj-TV, EU-medlemskabet og en del andre handelsvarer i bytte, som endnu ikke er kendt. Dermed kom den danske krigsforbryder i spidsen for en kriminel organisation, der med sine aggressionskrige og besættelser åbenlyst bryder international lov og FN's charter. NATO står for 70 pct. af verdens rustningsudgifter med vanvittige 1.473 billioner amerikanske dollars om året. NATO har ikke afskrevet førstebrug af atomvåben. Men NATO har ikke brudt reglerne, ifølge Obama. Nu skal Fogh følge dem.

Fra kikset nyliberalisme til mere af samme slags

Løkke Rasmussen og hans damer

Den udvalgte statsminister har brug for et blødere look

Som statsminister har Lars Løkke Rasmussen fra starten store problemer. Han vil fortsætte Foghs nyliberale blokpolitik med De Konservative og Dansk Folkeparti, men samtidig skal han prøve at give politikken et andet image og bruge en anden retorik. For danskerne er færdige med Fogh og hans Bush-retorik og dødtrætte af hans politik. Den afgåede krigsforbryder stod til at tabe næste valg med et brag. I månedsvis har meningsmålingerne givet posten som kommende statsminister til Helle Thorning-Schmidt. Ikke i kraft af hendes egen fortjeneste eller styrke, men som fravalg af VK og DF.

Foghs afgang er den eneste chance, Venstre-regeringen får for at rette op på

situationen og vinde et nyt valg.

Derfor har regeringen brug for at vinde tid, og derfor afviser den panisk alle forslag om at udskrive nyvalg, selvom Løkke Rasmussen aldrig har fået et folkeligt mandat som statsmini-

ster, og selvom både den nationale og internationale situation har ændret sig dramatisk siden valget i december 2007, hvor Fogh og Co. stadig kunne optræde med deres spin om, at Danmark kunne købe hele verden.

Selv Thorning Schmidt ville have en chance for at slå Løkke, hvis der var valg i dag. Derfor afviser VK-regeringen og de borgerlige medier, der støtter den (og det er de fleste), enhver ide om valg som overflødig og nærmest til grin.

Damerokade

Løkke Rasmussen skal rive sig fri af Foghs og partiet Venstres dårlige image som internationale krigsforbrydere, islamofobiske ballademagere og danske velfærdsslagtere. Det er ikke kun, fordi Lars Løkke kan lide at omgive sig med damer og dyrker en glad aften i byen på skatteborgernes regning med lidt bilags-

Foghs eftermæle

Et økonomisk svækket Danmark

Fogh-regeringen skamroste sin katastrofale nyliberale økonomiske politik – uden den mindste protest fra 'oppositionen'

De kritiske røster over for Fogh-regeringens nyliberale økonomiske politik og dens katastrofale konsekvenser har været få, når der ses bort fra marxist-leninisterne og enkelte andre kræfter på venstrefløj. De borgerlige medier har begejstret promoveret den, og det socialdemokratiske 'regeringsalternativ' omfavnede nyliberalismen og skattestoppet under det kortvarige og kunstige boom, Fogh pralede af.

En af de hørlige kritiske stemmer har været økonomen, cand.scient.adm. Henrik Herløv Lund, kendt fra Den Alternative Velfærdskommission. Gennem de senere år har hans kritiske analyser haft stor gennemslagskraft. I en

kronik med titlen 'Foghs eftermæle: Danmark på vej mod et todelt samfund' konstaterer Herløv Lund, at Fogh går, men nyliberalismen består, og karakteriserer Foghs bedrifter således: "Et økonomisk svækket, velfærdsmæssigt ringere og socialt og politisk mere splittet Danmark er, hvad Anders Fogh Rasmussen efterlader sig efter otte år i nyliberalismens tegn."

Usund økonomisk politik

Henrik Herløv Lund piller træffende den selvanbragte glorie af regeringerne Fogh, når han skriver:

"Det er næppe endnu erkendt, men den måske værste arv, Fogh efterlader Danmark, er den usunde økonomiske politik, han har ført. Tilsyneladende havde Fogh stor økonomisk succes. Fra 2004 til 2007 var der – godt hjulpet af de internationale konjunkturer FØR finanskrisen – økonomisk opsving, og arbejdsløsheden sank til historisk lave

niveauer.

Men Foghs danske opsving var ikke baseret på øget produktion og større økonomisk vækst og indkomst. Tværtimod har produktiviteten og den økonomiske vækst i Danmark under Fogh reelt ligget til dumpekarakter. Opsvinget blev i stedet skabt ved likviditetsudpumpning til privat forbrug igennem skattestop og skattelettelser samt gennem en massivt forøget privat låntagning baseret på omsætning af kapitalgevinster på boligmarkedet til forbrug via nye låneformer.

Den indenlandske del af opsvinget i Danmark var reelt baseret på en boble, og i dag sidder danskerne tilbage med gælden, mens dansk økonomi både rammes af den internationale finanskrise og den hjemlige bristede boble.

Som Venstre under Peter Brixtofte i Farum købte borgerne gennem kunstige skattenedsættelser og sjove kommunalt finansierede udlandsrejser, har Fogh i Danmark købt danskerne gennem en

fusk, at han har udpeget to i den sammenhæng relativt ukompromitterede unge venstredamer som henholdsvis Karen Ellemann, der er blevet indenrigs- og socialminister, og Inger Støjberg, som afløser den brutale Claus Hjorth Frederiksen som beskæftigelsesminister og også bliver ligestillingsminister. I samme forbindelse slap man af med islamofoben Karen Jespersen og fik nedlagt og opdelt hendes 'velfærdsministerium'. Løkkes unge damer skal rette op på det barske image, Fogh efterlader sig, og det brutale arbejdsgiverimage, som Løkke selv og den til finansminister forfremmede venstrestrateg Hjorth Frederiksen ikke kan løbe fra.

Måske Løkke er gået i lære hos Barack Obama: Det bliver højst til symbolske politikændringer, resten er ny retorik, nyt image og nyt spin. Den danske krig i Afghanistan fortsætter (selvom der nu bliver mere stille om den) – og det gør det nyliberale krisefelttog mod velfærd og det store flertal også.

-lv

økonomisk fremgang og et øget privat forbrug, som de i de kommende år selv kommer til at betale, når gælden nu skal nedbringes igen. Og det bliver under økonomisk langt ringere vilkår, når den dobbelte inden- og udenlandske krise rammer Danmark og arbejdsløsheden i de kommende år eksploderer.”

Den fulde sandhed om Foghs økonomi og politik er endnu værre.

Løkkeland

Den nyindsatte danske statsminister er den brutale magtpolitiker Lars Løkke Rasmussen. Han er hentet fra samme nyliberale skuffe som Fogh. Herlöv Lund tegner et dystert billede af det kommende Løkkeland:

”LØKKELAND kan tydeligvis forvente sig at få nyliberalistiske løsningsmodeller ind med skeer kombineret med en hårdhændet økonomisk politik, hvor den offentlige sektor i endnu større grad end tidligere kommer til at betale regningen for Foghs låne- og forbrugsfest.”

Det rammer ikke helt ved siden af.

Stop G4S' støtte til det israelske apartheidregime

Om aftenen den 30. marts var aktivister fra DKU ude og hænge bannere op ved G4S' kontor på Roskildevej.

På bannerne stod der:

G4S tjener på Palæstinas lidelser
Stop Apartheid – Boykot Israel
Zionisme = Racisme
Boykot Israel – Riv Muren Ned

G4S tjener millioner på arbejde for den israelske stat. Gennem ejerskabet af firmaet Hashmira står de bl.a. for sikkerheden ved apartheid-muren og checkpoints.

Apartheidmuren adskiller tusinder af palæstinensere fra deres familier, arbejde og jord. Ifølge en afgørelse fra Den Internationale Domstol i Haag er muren folkeretsstridig og skal rives ned.

Ledelsen og ejerne af firmaer som G4S er medskyldige i overgreb på den palæstinensiske befolkning og skal straffes på lige fod med de ansvarlige israelske ledere.

I den forløbne uge har vi set

Fighters+Lovers blive dømt for at støtte den palæstinensiske befrielseskamp. Det er kapitalens domstol, der har talt. For kapitalistklassen er alt, hvad der indskrænker deres profit-muligheder, terror. Men for størstedelen af verdens befolkning er det kapitalisterne, der er de egentlige terrorister.

Verden over mærker arbejdere og bønder dagligt kapitalismens brutalitet. Og når de rejser sig til modstand, er det ikke terror, men en retfærdig og nødvendig kamp for fred, mad og frihed.

Boykot Israel og alle firmaer, der er en del af besættelsen.

Konfiskér firmaernes profit, og brug den på genopbygning af Gaza.

Frihedskamp er ikke terror.

DKU – København
www.dku99.dk

Læs mere om boykotbevægelsen, og hvilke firmaer der profiterer:

www.bdsmovement.net

www.boykotisrael.dk

G20: De fattige lande skal betale krisen

G20 landene mødtes ledsaget af store protester først i april til kriserådslagning. De var enige om at alle de imperialistiske samarbejdssystemer fra WTO til IMF skulle fortsætte, med endnu større kraft – og gjorde hvad de kunne for at dække over kapitalismens indlysende fallit

På FNs generalforsamling i oktober 2008 blev der rejst en alvorlig kritik af hele den måde, verdens finansielle system er skruet sammen på. Baggrunden var den kapitalistiske verdenskrise og dens konsekvenser i form af øget social ulighed og endnu større kløfter mellem de rige og fattige lande. Dels blev det kritiseret, at det er de rige lande, der har fuld kontrol over Den internationale Valutafond (IMF), da stemmeandel regnes efter indskud, mens de fattige lande reelt er tvunget til at være medlemmer og underlagt IMF's politik. Det er et krav fra de banker (med hovedsæder i de imperialistiske lande), der står for al international handel. Kritikken var også rettet imod de krav til de nationale budgetter, IMF stiller til lande, der er i krise og har brug for at låne valuta – ikke mindst på grund af de ødelæggende sociale konsekvenser af disse krav, der skader de fattige i de fattige lande – og er til fordel for bankerne. Der er samtidig en stigende bekymring over efterkrigsaftalen om at bruge dollaren som den fælles valuta i den internationale handel.

Den amerikanske nobeløkonom Joseph Stiglitz, der er medlem af en rådgivningskomite nedsat af FNs generalforsamling, udtalte meget præcist til Financier Times:

”En reform af det internationale system for reservevaluta har længe været stærkt tiltrængt. I den nuværende krise betyder det dollarbaserede system, at fattige lande låner penge til de rige lande til, i bogstaveligste forstand, nul

procent i rente, i stedet for at bruge reserver på at stimulere deres egen økonomi. Dette er fordi den finansielle krise har forpligtet udviklingslandene til at ophobe dollarreserver som beskyttelse mod, at ingen vil give kredit. Konsekvensen er imidlertid at billioner af dollars er blevet bundet op i stedet for at blive brugt på at bekæmpe de værste virkninger af den finansielle krise.”

G20: Styrk de imperialistiske organismer

På G20 topmødet i London blev alle disse bekymringer afvist. Tværtimod besluttede man her at styrke IMF med flere midler. IMF har fået 1000 milliarder dollar (5600 milliarder kroner) af G20-landene - blandt andet til at sikre lande truet af statsbankerot. Desuden er det gjort nemmere at låne penge af IMF. Det er blevet kaldt ’historisk’ og et ’vendepunkt’ i forhold til verdenskrise

Den nuværende franske formand for IMF Strauss-Kahn udlagde det sådan:

”Man vil se dette som begyndelsen til at IMF skal spille en mere aktiv rolle, ikke kun som pengeudlåner til desperate landes sidste mulighed, ikke kun institution for økonomiske analyser og rådgivning som der har været organisationens traditionelle rolle, men i rollen at stille likviditet til rådighed for hele verden.”

Ud over de ekstra penge, der er lovet fra Japan, EU og andre, vil IMF sælge en del af sine guldreserver for at hjælpe med øget likviditet til verdensmarkedet.

Som nogle af de eneste medlemmer af G20 var Kina og Rusland før mødet fremme med forslag til at skifte dollarsystemet ud. De udmeldinger blev dog kun brugt som udgangspunkt for i forhandlingerne om selv at få mere indflydelse på det eksisterende system.

G20 landene var også enige om at kritisere ethvert forsøg på protektionisme. I stedet skal de strandede forhandlinger i WTO presses igennem. Krisen skal benyttet til at sikre fri og uhindret adgang til råstoffer og markeder for stormagternes virksomheder.

Før G20-mødet havde der også været megen tale om, at bankers og finanssektors spekulationer skulle i meget strammere tøjler. Det kapitalistiske

system skulle reguleres, så det ikke belønner grådighed og forbrydelse. Det blev der ikke meget af, selvom almene erklæringer om stærkere kontrol sneget sig ind.

I den officielle erklæring fra mødet hedder det:

”Vi har i dag lovet at gøre, hvad der er nødvendigt for at genskabe tilliden, vækst og arbejdspladser; reparere det finansielle system og genskabe udlån; styrke reguleringen af det finansielle system for at genopbygge tilliden; sponserere og reformere vores internationale finansielle institutioner for at overvinde denne krise og forebygge fremtidige; fremme den globale handel og investeringer og ikke ty til protektionisme; til at underbygge velfærd og opbygge et mere rummeligt, grønt og bæredygtigt opsving”.

Det kan man jo så tro på – hvis man er naiv nok.

Ritzau udlægger fidusen

’G20-pakke sikrer eksport af danske bøffer’, skrev nyhedsbureauet Ritzau i en artikel, der blev optrykt i en del aviser, sådan at de, der måtte tro at der blev givet humanitær bistand til blødende nationer kan få lejlighed til at tro om igen.

Ritzau siger: ”G20-pakken sikrer falditruede lande i blandt andet Østeuropa og Baltikum. Det er lande, som samtidig er danske eksportmarkeder med stort vækstpotentiale. Ukrainerne nåede lige at få smag for god rødvin og bøffer, inden finanskrisen ramte dem. Bøffer, der var forarbejdet i danske maskiner, og som østeuropæerne igen kan komme til at tygge på med lidt hjælp fra G20-landenes økonomiske indsprøjtning i Den Internationale Valutafond (IMF)...

G20-pakken kan hjælpe dansk eksport til Østeuropa, fordi den letter det pres, finanskrisen har lagt på de østeuropæiske eksportmarkeder, forklarer cheføkonom i Danmarks Eksportråd Jacob Warburg.

- Lige nu er det svært at få finansieret eksporten til en hel del lande, fordi man ikke kan få en forsikring på, at kunden vil betale. Og kunden kan ikke gå ned i sin bank og låne penge til at betale for importen. Man må håbe, at der med pak-

Hvordan slipper vi af med krisen?

Af Troels Riis Larsen

Hvorfor kom verdenskrisen nu? Hvorfor vil skattelettelser og bankpakker ikke virke? Hvad er begrænsningerne ved at øge de offentlige investeringer og det offentlige forbrug? Og hvordan slipper vi reelt af med krisen?

Kapitalismen er i krise. Det står i dag klart for alle. Selv de mest hærdede markedselskere må erkende, at den økonomiske krise er en realitet. For læserne af nærværende tidsskrift kom krisen derimod næppe som nogen overraskelse. Fra APK's 3. kongres i december 2006 blev det konstateret, at den daværende højkonjunktur uundgåeligt ville blive afløst af en dramatisk krise, og i 2007 påpegede Kommunistisk Politik, at den var godt på vej (se f.eks. KP nr. 25/2007). Med hjælp fra marxismen og en analyse af enkelte økonomiske faktorer pegede vi på, at krisen også ville ramme Danmark. Dette var i modsætning til stort set alle økonomer.

Vi havde ret ...

... men hvordan slipper vi af med krisen igen?

Dette spørgsmål burde man selvfølgelig i første omgang rette til dem, der har skabt krisen – kapitalisterne. I stedet for at svare selv har de dog ansat en række mennesker til at forklare og fortolke virkeligheden – som oftest økonomer – og andre til at bortforklare og skønne den (de kaldes f.eks. journali-

ken vil blive løst lidt op på de punkter, siger han.”

Massedemonstrationer i London gav verdens topledere tørt på både før og under G20 mødet. Sociale, faglige, politiske, freds- og miljøorganisationer var gået sammen om at protestere mod at skulle betale for kapitalismens krise.

ster). Mange af de samme kloge økonomer, der i lang tid benægtede krisens eksistens, bliver i dag brugt til at forklare, hvorfor vi har krise, og hvad vi skal gøre for at komme ud af den. Den mest gængse forklaring er, at krisen skyldes manglende tillid fra forbrugerne/befolkningen, og løsningen er derfor også meget simpel: Man skal genskabe tilliden og dermed øge forbrugernes lyst til at ... ja, forbruge.

Denne besnærende forklarings- og løsningsmodel, som nogle økonomer kaster i grams, kan kun i meget begrænset omfang bruges, den er komplet uvidenskabelig. Der skal ikke herske tvivl om, at tillid er vigtig for den moderne kapitalistiske økonomi. Selvfølgelig – papirpenge – bygger på, at vi er villige til at acceptere, at et stykke papir med nogle tal på (eller en konto med nogle tal på) kan bruges til at købe varer for. Hvis ikke vi troede, at vores penge kunne bruges til at betale for mad, husleje m.v., så ville vi ikke acceptere at få udbetalt vores løn i penge, men ville derimod kræve at få lønnen udbetalt i guld eller naturalier (altså ville radiofabrikken betale med radioer og agurkeavleren betale med agurker). Havde befolkningen verden over ikke tiltro til pengesedlernes købekraft, ville systemet selvfølgelig bryde sammen.

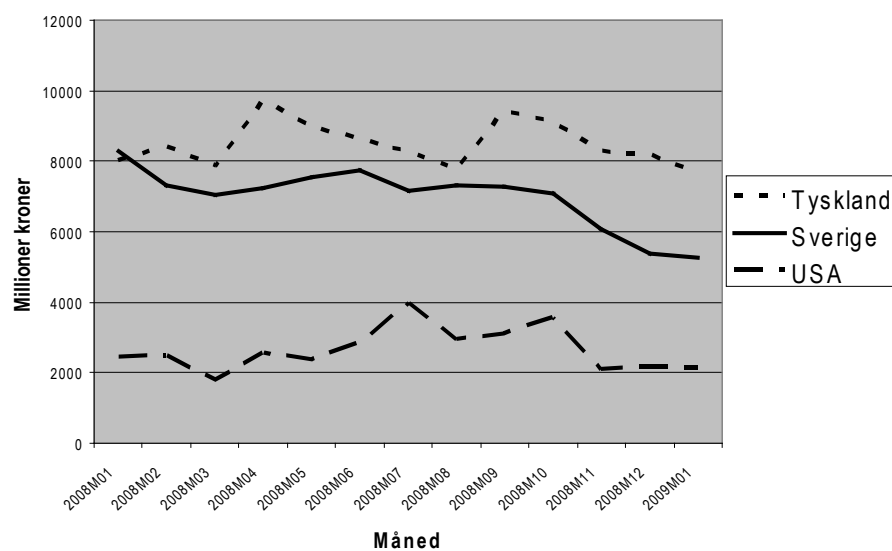
Da det er staten, der i sidste ende er

ansvarlig for den nationale valuta, vil en generel mistillid til den nationale valuta også ofte være tæt forbundet med en mistillid til staten (og dem, der for nuværende styrer staten). Et eksempel fra vores nuværende krise er Island, hvor den voldsomme devaluering af den islandske krone også har skabt store protester. Dog er det islandske pengesystem ikke brudt helt sammen. Altså er der stadig grundlæggende tillid til pengesystemet til trods for devalueringen, og det nuværende alternativ – totalt anarki – er trods alt heller ikke tiltalende. (Se note)

Den manglende tillid betyder blandt andet, at det er blevet meget vanskeligere at låne penge i banken og få forlænget sine kreditter. Dette gælder for almindelige mennesker såvel som for virksomheder. Derfor kan selv relativt velfungerende virksomheder ret hurtigt komme i økonomiske vanskeligheder, når de ikke kan få forlænget deres kreditter.

Men der er også en anden og mere grundlæggende realitet, der er virksom i krisetider. Der har i en periode været en *overproduktion* i forhold til den reelle købekraft. En mængde varer er blevet fremstillet, som ikke kan afsættes, både luksusvarer og helt almindelige fornødenheder.

Figur 1. Danmarks eksport til Tyskland, Sverige og USA - januar 2008 til januar 2009

Der har f.eks. de seneste år været produceret ekstreme mængder af luksusboliger i København, som kun få har haft råd til, og endnu færre har villet betale for. Dette kaldes boligboblen. Selv billige og tvivlsomme kreditter har ikke kunnet holde markedet kørende. Man kunne også snakke om bilboblen. De seneste år har der været en massiv overproduktion af biler. Således har svenske Saab (der dog lidt endnu ejes af den amerikanske bilgigant General Motors) offentligt erklæret, at den de sidste par år har sendt usælgelige biler på markedet.

Denne overproduktionskrise bunder i reelle økonomiske forhold. I en periode kan priserne holdes kunstigt oppe ved at fylde lagrene, men lige så snart lagrene er fyldt og indtægterne mangler, sætter de kolde realiteter ind. Denne økonomiske virkelighed bunder ikke i manglende tillid, men i reelle økonomiske forhold.

En række fupvirksomheder såsom IT-Factory og meget risikovillige (store investeringer for lånte penge) virksomheder og banker såsom Roskilde Bank bliver samtidig afsløret i deres lyssky forretninger. Men dette er kun toppen af det kapitalistiske isbjerg. Under krisen risikerer alle virksomheder at blive ofre, og derfor forsvinder tilliden. Alle vil forsøge at sikre sin egen overlevelse, og den mindste antydning af at være dårlige betalere vil betyde kreditstop.

Men det skal også understreges, at krisen fremskynder længe planlagte tiltag til at reducere produktionsomkostningerne. Således var planen om massefyringer i General Motors og de andre amerikanske bilselskaber allerede kommet på bordet tilbage i 2006. Ligeledes har lukningen af de danske slagterier i Jylland været undervejs et stykke tid, men finanskrisen speeder processen op.

Krisens ødelæggelser rammer overalt, og i dag, hvor lagerkapaciteten mellem de forskellige led i produktionsprocessen er skåret væsentligt ned som følge af forskellige nye styringsinstrumenter (såsom just in time-princippet) betyder det, at konsekvenserne slår endnu hurtigere igennem end tidligere. Et fald i antallet af producerede biler rammer i dag lynhurtigt skoven af underleverandører.

Genopretning af tilliden og andre fiduser

Økonomerne prædiker tillid. Og politikerne påstår, at de forsøger at genoprette tilliden og styrke forbruget ved at give skattelettelse til de rige og milliardlån til bankerne. At skattelettelserne inden krisen blev begrundet med mangel på arbejdskraft, er nu lykkeligt glemt. I stedet begrundes de med stimulans af økonomien. Skattelettelserne

vil helt sikkert skabe mere købekraft. Men at bruge det som et argument for "at sætte gang i hjulene" er blot en undskyldning for at gennemføre en ideologisk politik. I en situation, hvor stadig færre har gavn af skattelettelserne – folk på dagpenge og bistand får ikke gavn af skattereforen – er det absurd at give skattelettelser til dem, der har mindst grund til at bruge dem i Danmark. For den store gruppe vil skattelettelserne først og fremmest blive brugt til opsparing. De rigeste har grundlæggende ikke brug for dem, og i en usikker tid vil pengene sandsynligvis blive gemt til bedre tider og sat i mere sikre værdipapirer (obligationer) eller guld.

Forbruget vil selvfølgelig også vokse, men stigningen i forbrug vil først og fremmest være 'luxus'-goder: biler, både, rejser og lignende, der kun i ringe grad er til gavn for den danske økonomi. Importen stiger, samtidig med at eksporten falder. Flere penge til de fattige vil derimod sandsynligvis føre til et øget forbrug af mad og andre basisprodukter. Altså produkter, der i højere grad vil styrke dansk økonomi.

Danmarks økonomi er i høj grad baseret på eksport, og derfor er Danmark afhængig af situationen i verden. Danmark er i økonomisprog 'en lille og åben økonomi'. Derfor virker en milliardstøtte til de rigeste i Danmark heller ikke efter hensigten. Uanset hvor meget støtte vi giver vores nationale borgerskab, er vores økonomi også tæt forbundet med situationen på vores vigtigste eksportmarkeder såsom Tyskland og Sverige. Og særligt eksporten til Sverige er faldet drastisk det seneste år. På blot et år er eksporten dertil faldet med tre milliarder kroner – fra 8,3 milliarder i januar 2008 til 5,3 milliarder i januar 2009. (se figur 1)

Det skyldes først og fremmest den svenske kronas dalende værdi, hvilket betyder, at danske varer er langt dyrere for svenskerne end tidligere. Den svenske krone er ikke bundet til euroen som den danske i en såkaldt fastkurspolitik.

Løsningen på krisen findes altså ikke ved, at vi blot pumper flere penge ud i samfundet, selvom det er, hvad en række partier fra Enhedslisten til Socialdemokraterne giver udtryk for.

Socialdemokratiet kastede i 1990'erne endegyldigt de allersidste spor af marxistisk kritik af kapitalismen til side. I stedet blev en såkaldt "tredje vej" lanceret, der i praksis blot var omfavnelsen af den (ny)liberale markedsøkonomi, krydret med lidt snak om social ingeniørkunst.

Selv økonomen John M. Keynes' ideer om, at staten har en central rolle i at formindske nogle af kapitalismens bagsider såsom arbejdsløshed og krise, som socialdemokraterne har omfavnet siden 30'erne i sidste århundrede, opgav man stort set.

I krisetider flirter Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten igen med marxis-

men, uden at det skal tages på alvor. Politisk går de til højre. Marx' kritik bliver hevet frem, men det marxistiske alternativ – den socialistiske planøkonomi – bliver ikke fremhævet. Der er masser af snak om, at staten er et alternativ til markedet. Ideen er, at en stor offentlig sektor er et alternativ til den kapitalistiske markedsøkonomi. Det er det bare ikke! Blot fordi Danmark får flere offentligt ansatte, betyder det ikke, at Danmark bliver mere socialistisk, eller at vi undgår kapitalistiske kriser.

På kort sigt skal den kapitalistiske stat selvfølgelig tvinges til at sikre, at befolkningen ikke lider for hårdt under krisen. Der er også gode grunde til pege på fornuften i at gennemføre store offentlige projekter såsom udbygningen af den kollektive trafik. I tider, hvor vi kan være med til at sætte fornuftige projekter på dagsordenen, skal det udnyttes. Det hjælper også (en smule) på arbejdsløsheden. Men al erfaring viser, at den kapitalistiske stat ikke hindrer kapitalismens kriser, og at den – som vi ser igen – først og fremmest bruger sine ressourcer (det vil sige almindelige skatteborgeres penge) på at redde kapitalisterne. Meget kontant med bankpakkerne og skattelettelser for de rige. Derfor er det at stikke blå i øjnene på befolkningen, når de såkaldte arbejderpartier ikke påpeger et reelt alternativ til kapitalismen, men udelukkende fokuserer på at lappe nogle huller.

Krisen er en del af kapitalismen, og der findes kun én permanent løsning: socialismen!

Hvorfor kommer krisen nu?

Der har siden Sovjetunionens fald været en relativt lang periode med økonomisk fremgang i Danmark. Der har flere gange været optræk til verdensomspændende økonomiske kriser, men både den asiatiske krise i 1997-98 og dot.com-krisen i 2000-01 forblev relativt begrænsede kriser. Dette betyder ikke, at verden har oplevet økonomisk fremgang i 25 år. Tværtimod havde en række lande i det tidligere Sovjetunionen og Østeuropa meget store økonomiske vanskeligheder i de første 10-15 år (nogle har det stadig, og en del ser ud til at få det igen). Og en række lande i

Afrika (Sub-Sahara) har de sidste mange år oplevet negativ vækst, hvilket normalt kun ses i starten af kapitalistiske kriser.

Dengang lykkedes det at isolere de akutte kriser og undgå, at de spredte sig til væsentlige sektorer for særligt den amerikanske økonomi. USA har siden Sovjetunionens sammenbrud været 'den drivende motor' i verdensøkonomien og har således via et massivt forbrug opretholdt en stor efterspørgsel.

Stadig flere amerikanske virksomheder er flyttet til udlandet, og den almindelige amerikaner fik stadig vanskeligere ved at finde velbetalte job. I 2000 kom så dot.com-krisen. I jagten på den maksimale profit var der blevet investeret milliarder dollars i projekter, der viste sig at være luftkasteller. Krisen truede med at brede sig, og i sommeren 2001 var blandt andet den amerikanske flybranche ved at styrte ned. 11. september samme år fik staten til at gå ind med massive hjælpepakker. Samtidig førte den efterfølgende oprustning og massive jagt på olie til, at den amerikanske økonomi fik et væsentlig boost. Der blev nu foretaget investeringer i våben, bil- og olieproduktion. Krigene fik økonomien til at boome, og alt gik godt i nogle år.

USA og partnerne i Europa fik investeret i de nyligt åbne økonomier i Øst – fra Balkan til Kina. Men den amerikanske stats underskud voksede og voksede, og grænserne for USA's magt blev nået i Irak og Afghanistan. Så sent som i august 2008 blev USA's supermagtsposition udfordret. USA havde længe forsøgt at styre udviklingen i Georgien og benytte dette land som en brik i sit strategiske skakspil. Med Georgiens krig mod sine 'udbryderprovinser' slog Rusland tilbage. Grænserne for USA's og vestens imperialistiske indflydelse var foreløbigt nået.

Forinden var det amerikanske boligmarked begyndt at knække. I jagten på profit havde smarte forsikringselskaber solgt usikre lån videre og pakket dem ind med sikre. Denne fidus ramte hårdt, da flere og flere amerikanere blev tvunget til at forlade deres hjem, fordi de ikke kunne overholde termi- nerne og dermed overlod en usælgelig bolig til banker og forsikringselskaber.

I mere end 25 år havde USA udskudt

en alvorlig krise ved hele tiden at pumpe flere penge ud i samfundet. Dette skete ved skattelettelser til de rige, som giver mere mening i USA end i VK-regeringens kopipolitik, for den amerikanske er en stor økonomi, og derved vil de fleste penge også blive brugt i USA. Det skete ved oprustning. Og det skete ved, at USA hele tiden kunne sikre sine firmaer et fortrin i kampen om ressourcerne og markederne. Ikke mindst olievirksomhederne, som Bush-regeringen fokuserede på.

Både Kina og Japan havde en massiv interesse ved at opretholde det amerikanske forbrug. Ved at investere i fast ejendom i USA har de sikret amerikansk kapital til import af deres produkter. Og det skete ved at holde renten nede og lave smarte, men usikre lån, der til sidst fik ballonen til at springe højt og larmende.

Der var til sidst ikke flere redskaber at rode med, ikke flere smarte løsninger til at skrue forbruget i vejret.

Kapitalismens krise er uundgåelig. Uanset hvor meget man kan lappe huller og strække bukserne – så er der altid en grænse for, hvad den kan klare.

Note

En politisk krise kan også føre til en generel mistillid til økonomien. For hvis vi opfatter regeringen som direkte garant for økonomien, vil en mistillid til regeringen også føre til en mistillid til økonomien. For at mindske dette forhold bliver forestillingen om nationen sat i stedet. Selvom vi ikke har tiltro til regeringen eller staten, så tror vi stadig på nationen. Altså vil en stærk tro på et nationalt fællesskab ofte være med til at sikre pengesystemets overlevelse til trods for politiske kriser. Danmarks Nationalbank (læg mærke til, at den blev kaldt nationalbank og ikke statsbank) blev netop oprettet efter den danske stats krak, hvor tilliden til den danske stat var i bund, og fungerede formelt uafhængigt af staten (til trods for at den varetog statens interesser).

Troels Riis Larsen er cand.mag. i historie og økonomi og tidligere DKU-formand. Han er medredaktør af tidsskriftet Det ny Clarté og medlem af APK's ledelse.

Vi betaler ikke: Tyske arbejdere i aktion

Under mottoet 'Vi betaler IKKE for jeres krise' afholdtes i Tyskland to landsdækkende demonstrationer den 28. marts, hhv. i Berlin og Frankfurt. Godt 55.000 mennesker deltog i protesten mod Merkel-regeringens krisepolitik til gavn for de rige – og påfaldende mange var unge, der satte deres præg på demonstrationsudtrykket. Her fulgte man den afdøde kapitalisme til graven i en kiste, et andet sted brændtes eksempelvis våben af i protest mod krig og rustningsudgifter. Og ligeså bemærkelsesværdig var den stærke deltagelse af faglige kræfter og folk fra arbejdspladserne. Rigtig mange banner og plakater rejste tvivl ved kapitalismen som system.

En bred koalition af fagforeninger, arbejdsløshedsorganisationer, sociale og udviklingspolitiske bevægelser og antikapitalistiske grupper samt venstre-fløjspartier stod bag.

Demonstrationerne i Tyskland var en del af den internationale aktionsuge i forbindelse med G20-topmødet i London og NATO-oprustningsmødet i Strasbourg og Baden-Baden.

Protestmarch på Wall Street: Folk har brug for jobs

Den 3. april (årsdagen for mordet på Martin Luther King) og også dagen efter afholdtes protestmarcher til Wall Streets finansmekka, organiseret af Bail out the People-bevægelsen. Over 1000 mennesker trodsede en strid regn, der var ved at skylle alt væk.

Demonstrationens hovedkrav var 1) et reelt jobprogram a la 30'ernes Work Projects Administration, som gav arbej-

de til millioner og 2) øjeblikkeligt moratorium (stop for) tvangsauktioner og udsættelser.

Mens både Bush- og Obama-regeringen har givet bankerne billioner af dollars, har mere end 4.4 millioner mistet deres jobs i USA siden den økonomiske nedtur begyndte i december 2007, mere end halvdelen inden for de sidste fem måneder. Titusinder er kommet på tvangsauktion og er sat på gaden.

Demonstrationen gik til storbanker og kreditselskaber, som har modtaget milliard dollarbistand, mens deltagerne råbte 'Jobs til alle' og 'Jail 'Em, Don't Bail 'Em' (Sæt dem bag tremmer i stedet for at løskøbe dem). Deltagerne var fagforeninger, studenterorganisationer og sociale bevægelser.

Fyringsbølgen

Hver eneste måned får flere tusinde danskere besked om at de har mistet deres arbejde

Den internationale økonomiske krise udvikler sig og efterhånden må stadig flere borgerlige økonomer og finansministre erkende, at vi endnu ikke har set det værste. I dag må flere og flere erkende at det vi er vidne til er en verdensomspændende krise som ikke er set siden tiden før 2. verdenskrig. En overproduktionskrise som resultat af kapitalens evige kamp for maksimalprofit og med markedet som regulator. Deres medicin er nu massefyringer og rationaliseringer.

Danmark er nu også hårdt ramt af den økonomiske krise. Siden januar har hver uge været ledsaget om nye meldinger om massefyringer. Ifølge epn.dk har følgende firmaer annonceret afskedigelser i stor målestok:

April (foreløbig):

Ecco: 1.150 (ingen i Danmark).

Marts (ialt 1.302 annoncerede fyringer):

LM Glasfiber: 425 (fyrede også 420 ansatte i januar), TietoEnator: 55-60, SBS Radio: 43, Saur Danfoss: 330 - primært i Nordborg, JP Trykkeri: 107, Peder Nielsen Beslagfabrik: 23, Vestjysk Bank: 28, Hardi International: 86, Danisco: 200 - heraf 50 i Danmark.

Februar (i alt 6.997 annoncerede fyringer):

Smithers-Oasis: 45, Lindhardt og Ringhof: 11, Infomedia: 26, Dantruck: 70-80, Royal Unibrew: 200 - heraf 100 i Danmark, Micro Matic: 91, Via Travel: 41, Scandlines: 400, IC Companys: 140 - heraf 60 i Danmark, Danish Crown: 850, Sydbank: 100, Dania: 80, Nobia Danmark: 200, Star Pipe: 100, Spæncom: 70, Nykredit: 200 (klares ved naturlig afgang), Danske Bank: 350, Hardi International: 74, MAN Diesel: 170, Vald. Birn Jernstøberi: 225, Buk-

fortsætter

sesnedkeren: 190 - virksomheden konkurs - 40 arbejdspladser reetableret, Jensen Danmark: 49 (fyrede også 61 ansatte i januar), Siemens Wind Power: 400, SAS: 3.000 (uvist hvor mange i Danmark) og outsourcer 5600 job, Coloplast: 60, Samson Agro: fyrer 70 ud af de 240 medarbejdere.

Januar (i alt 4.044 annoncerede fyringer):

Mekoprint: 79, Grundfos: 208, Bestseller: 130, SAS: 200 i Københavns Lufthavn, Microsoft Danmark: 75 - 90, Hirtshals Mejeri: 44 ud af i alt 76 ansatte, Thrane & Thrane: 90, Sauer-Danfoss: 400, Søndagsavisen: 34, FLS-midth: 600 (op mod 200 i Danmark - resten i USA og Indien), Icopal lukker Decra-fabrikken i Kolding og fyrer 39, Coloplast: 150, Jensen Danmark: 61, Tvillum-Scanbirk: 84, Dynaudio: 62, B&O: 220, PFA Pension: 120, Carlsberg: 150, Biva: ingen tal på antal afskedigelser, Fionia Bank: 70, Nissens Kølefabrik: 190, FIH Erhvervsbank: 94, Imerco: 125, Mærsk: 100, Aalborg Portland: 150, LM Glasfiber: 420, GN Resound: 200 (globalt, forventer at mindre end halvdelen vil berøre danskere).

Vi vandt en rejse! (IV)

Vivian og Flemming befinder sig i slutningen af en tre timers seance, hvor de har fået stillet en gratis ferierejse i udsigt.

Annettes mapper har til hensigt at hensætte os i en drømmeverden. Billederne viser eksotiske rejsemål og kolossale apartments med egen kok, stuepige med meget mere. Hun spørger:

- Hvis I nu havde mit visakort, hvor kunne I så tænke jer at rejse hen?

Derefter fremtryller hun dokumenter over prisen på ophold i feriekataloger, som ved Guldmedlemskab af II vil blive reduceret til en tiendedel. Vi rykker igen for den rejse, vi er blevet stillet i udsigt.

- Først skal I lige se nogle af lejlighederne.

Vi får en rundtur til tre forskellige størrelses lejligheder, der er vildt luksuøst indrettet – dog ikke i den grad, som katalogerne viser. Endelig hævner vi i selskabets vestibule, hvor vi får prisen for et Guldmedlemskab forelagt: For 4.200 € vil vi de tre første år få seks ”gratis” ferieophold á en uges varighed. Hovedregningen sagde os, at hvert ophold ville stå os i mere end 5.000 danske kroner. Dertil kommer flybilletterne. Vi havde svært ved at se fidusen:

- Kan vi få betænkningstid på en uge? Annette tilkalder sin chef:

- Yes, sure, but you'll have to pay twenty percent in advantage.

Vi reagerer med det samme. Når en handel skal afgøres i nuet med et ultimatum, så har livets erfaringer fortalt os, at der kun er et svar: Nej! Vi forklarer dette, hvorfor han føler sig kaldet til at forklare årsagen til firmaets politik:

- Vi er nødsaget til at behandle alle kunder ens.

Vi tænker, at så kunne man jo give alle kunder betænkningstid. Det er jo ikke et problem, hvis der rent mel i posen. Vi afviser medlemskabet, og kan vi så få vores rejse?

Chefen henter en flaske mousserende vin, som var Vivians gevinst,

samt et rejsebevis, som blot skulle underskrives. Dette får vi betænkningstid til: Al den tid, vi har brug for! Med et hurtigt blik på bagsiden af beviset fanger vore øjne en masse betingelser, der står på engelsk med småt. Det er fuldstændigt klart, at ”gaven” er luftsteg og vindfrikadeller. Ved nærlæsning senere på hotellet viser det sig, at ”tilbuddet” gælder en uges gratis hotelværelse på Hotel Club Flamingo” på Tenerife med ”self-catering” – under forudsætning af, at man køber et residens på feriestedet.

Da vi forlader ressorten, bemærker vi, at i hvert en håndfuld par er fanget ind af deres lokkemad.

De har – ligesom vi – fået at vide, at de befandt sig i en enestående situa-

tion. På vejen hjem bearbejdes scenariet: Hvordan kunne vi – af alle – være så naive, at vi til det sidste – ganske vist med det yderste af neglene – havde en forhåbning om en gratis eller i det mindste en billig ferierejse? Selve udgangspunktet er jo i sig selv nok til,

at man skal takke nej. Dertil kommer det væld af signaler undervejs, der fra vores side i det mindste burde have aftvunget dem, at de skulle gå lige til rejsen med dets betingelser.

Under frokosten på vores eget hotel får vi vendt irritationen over os selv til humor. Hvad andet kunne vi gøre? Der var alle grunde til et billigt grin med os selv i udstillingsvinduet.

Endelig konstaterede vi, at det kan være, at de havde opholdt os i tre timer, men det gjaldt altså også den modsatte vej. Desuden er det virkelig en oplevelse på egen krop og sind at få bedrageriets verden så langt ind under huden.

Slut, prut og finale: Det kan være, at andre rejsemål byder på plattenslagere, tiggere med truende adfærd og masser af kriminalitet. Det er så disse plageånders muligheder, men ovenstående bedrageri er langt mere raffineret og dermed værre. Hvor mange procent der hopper i fælden, kan man kun gisne om, men dyrt bliver det – og bedrageriet er legalt! *Reno*

Seks personer fra tøjfirmaet *Fighters+Lovers* blev den 25. marts dømt for terror-støtte i den såkaldte T-shirtsag. Højesteret fandt, at firmaets T-shirts i farverne mango, fuchsia og hvid var i strid med terrorloven, fordi overskuddet skulle gå til oprettelsen af et trykkeri drevet af modstandsgruppen PFLP i Palæstina og en radiostation drevet af befrielsesbevægelsen FARC i Colombia.

Aktiverne fra *Fighters+Lovers* blev idømt mellem 2 og 6 måneders betinget fængsel.

Ho Chi Minh: Dømt terrorist

Che Guevara: Henrettet terrorist

Nelson Mandela: Dømt terrorist

Eksemplarisk solidaritetsarbejde

Hilsen til *Fighters+Lovers* fra Arbejderpartiet Kommunisterne

Den danske højesteret har den 25. marts dømt 6 antiimperialister fra tøjfirmaet *Fighters+Lovers* efter den terrorparagraf, danske politikere har indført efter model og påbud fra George Bush's USA og hans såkaldte 'krig mod terror'.

Deres 'forbrydelse' er, at de har produceret T-shirts med udtryk for støtte til den palæstinensiske befrielsesorganisation PFLP og det colombianske FARC med henblik på at give overskuddet til disse bevægelser, som er anbragt på USA's og EU's lister over terroristorganisationer.

De danske domstole er reaktionære klassesdomstole, som dømmer efter reaktionære klasselove. Og *Fighters+Lovers* er dømt efter imperialismens lov, hvad der ikke gør dommen retfærdig eller acceptabel. Tværtimod må det slås fast, så ingen progressive kræfter er i tvivl, at hele retssystemet – lige til højesteret – går i besættelsestidens fodspor, hvor danske antinazistiske modstandsfolk blev dømt som 'terrorister'. Også i dag har domstolene og den danske regering været udsat for et stærkt udenlandsk pres for domfældelse – åbent fra den colombianske regerings side, mere skjult fra Israel, USA, NATO og EU.

Nu har klassesdomstolen fastslået, at åbent antiimperialistisk solidaritetsarbejde er en strafbar forbrydelse. 'Retssystemet' havde lidt svært ved at blive enig med sig selv. I første omgang blev F+L frikendt ved byretten – men det fik den sorte lands-

ret rettet op på, og den 'højeste ret' stadfæstet.

Hvis definitionen på terrorisme er, at man forsøger at vælte en regering og rammer uskyldige civile, så stor hele den danske regering og flertallet i folketinget med Anders Fogh i spidsen til at blive idømt hårde straffe. Det danske 'retssystem' vender ret og vrang på hovedet.

Hvad *Fighters+Lovers* har udført, er, ligesom Foreningen Oprør, der nu også vil blive dømt efter terrorparagraffen, intet andet end et forbilledligt solidaritetsarbejde med fine traditioner i dansk historie – fra støtten til antinazistiske flygtninge før besættelsen, til de store solidaritetsbevægelser omkring Vietnam i 60'erne og 70'ernes begyndelse.

Dommen søger at kriminalisere og illegalisere denne form for solidaritetsarbejde, og det må finde nye former.

Lad der blive produceret og båret mængder af solidaritets-T-shirts og andre emblemer, som udtrykker støtte til befrielsesorganisationer og deres kamp og fordømmer imperialismens globale terror!

Fremtidigt solidaritetsarbejde må stadig gennemføres som et bredt og åbent massepolitisk arbejde og ikke antage en forkert teori, som udmunder i en katastrofal praksis, som det var tilfældet med Blekingegadebanden.

Uanset dommene har *Fighters+Lovers* og Foreningen Oprør afsløret og rokket ved terrorlove og klassejustits og videreført den traditionsrige solidaritetsbevægelse på smukkeste vis.

Frihedskamp er ikke terrorisme!

Solidaritet er ingen forbrydelse!

Oprøret vil fortsætte!

Udtalelse fra Foreningen Oprørs årsmøde den 4. april 2009.

Anklageskriftet mod Foreningen Oprør foreligger allerede.

Det er fortsat uacceptabelt, at befrielseskamp bliver udlagt som 'terrorisme', og at solidaritet er strafbar.

For domstolene er magthavernes strategiske og politiske interesser mere væsentlige end retssikkerhed og retfærdighed. Statslig besættelse og intern undertrykkelse sættes uden for domstolenes dagsorden. Hidtil er alle forsøg på at rejse anklage mod statsmagten ved Den Internationale Domstol mislykkedes. Foreningen Oprør fastholder, at det ikke er domstolens eller regeringsmagtens ret at knægte solidariteten med folkeligt oprør.

I Palæstina kæmper den palæstinensiske befolkning i dag mod staten Israel. En besættelsesmagt, der begår etnisk udrensning på palæstinenserne, bryder FN-resolutioner og krænker menneskerettigheder.

Tilføjjelsen af nærmest samtlige palæstinensiske politiske organisationer til den såkaldte 'terrorliste' er i stigende grad uholdbart. I disse dage er en højrenationalistisk regering trådt til i Israel under stor applaus fra bosættelsesaktivisterne. I stigende grad vokser de 'officielle' og 'uofficielle' bosættelser frem i Palæstina.

I Colombia kæmper befolkningen fortsat mod statslig vold, dødspatrujer og korruption.

Den colombianske borgerkrig er en uafviselig virkelighed. Modstandens forsøg på at deltage i en demokratisk proces, herunder præsidentvalg, blev præget af drab af tusindvis af dens kandidater, medlemmer og sympatiserende. Den dag i dag fortsætter statslige og 'paramilitære' angreb på befolkningen. En korrupt hær, stærkt forbundet til paramilitære 'narkohandlere', betaler dusører for drab på fattige colombianere, der registreres som 'guerrillasoldater'. Siden 2002 har der været næsten 2000 ofre. Mange af disse er faglige aktivister. Over halvdelen af samtlige dræbte faglige aktivister i verden er dræbt i Colombia.

Foreningen Oprør vil fortsat støtte organisationer, der kæmper for sekulære, demokratiske og humanistiske mål. Om det er i Palæstina eller i Colombia.

Vi appellerer til alle om at være med i en sådan udfordring, både her og internationalt. I dag er denne kamp mere nødvendig end nogensinde. Vi står i dag i en konflikt, der rækker langt ud over verden. En global konflikt om menneskers ret til at skabe en bedre verden.

Oprøret vil fortsætte!

www.opror.net

Fra anklageskriftet mod Foreningen Oprør:

Tiltale mod Foreningen Oprør for "overtrædelse af straffelovens paragraf 114 nr. 1 og 2 ved omkring den 17. oktober 2004 at have medvirket til at indsamle og yde økonomisk støtte til grupper, der begår eller har til hensigt at begå terrorhandlinger omfattet af straffelovens paragraf 114 ... til PFLP (Popular Front for the Liberation of Palestine) og FARC (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia (Colombias væbnede revolutionshær)) med 50.000 kr. til hver af de to organisationer... Der nedlægges påstand om fængselsstraf."

Ophæv terrorlovene! Annuller højesteretsdommen!

Af Stop Terrorkrigen

Højesterets skandaløse domfældelse af de seks solidaritetsaktivister fra *Fighters+Lovers* beviser, at terrorlovene, hvorefter de blev dømt, er et politisk redskab til at kriminalisere antiimperialistisk solidaritet og antikrigsarbejde. Det er i bund og grund en reaktionær politisk dom.

De skærpede anti-terrorlove var en del af og et diktat fra USA i forbindelse med George Bushs fejlslagne 'krig mod terror', som er blevet benyttet som påskud for ulovlige aggressionskrige mod Irak og Afghanistan, fortsat besættelse af Palæstina og til internationale menneskerettighedskrænkelser og torturvirksomhed over hele kloden.

Dommen understreger, at der er behov for en politisk støttebevægelse for de nu dømte fra *Fighters+Lovers*, for Foreningen Oprør og andre, hvis retssager nu vil blive gennemført.

Der er brug for en stærk og samlet bevægelse for at få terrorlovene ophævet, som i deres væsen ikke bekæmper kriminalitet, men kriminaliserer politisk protest, ytringsfrihed og solidaritetsarbejde. Det er tæt forbundet med en bevægelse for at sætte Anders Foghs krigsforbryderregering på porten.

Højesteretsdommene mod *Fighters+Lovers* må annulleres og de kommende retsfarcer afblæses!

NATO: En organisation til krig og terror

Udtalelse fra Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier ved NATO's 60 års-dag

Den nordatlantiske traktatorganisation (NATO) blev oprettet for 60 år siden af den vestlige kapitalistiske alliance anført af USA som en organisation til omringning, chikane, angreb og krig mod Sovjetunionen og de østeuropæiske folkedemokratier.

Alliancen startede en ny dagsorden for krig med Den Internationale Valutafond og Verdensbanken på det økonomiske område og via regionale organisationer i den politiske sfære, samtidig med at den styrkede sit system på det militære område gennem NATO. I modsætning til, hvad der påstås og antages, blev NATO ikke oprettet som et svar på den sovjetiske trussel, men snarere som en trussel i sig selv, seks år før Warszawa-pagten blev dannet.

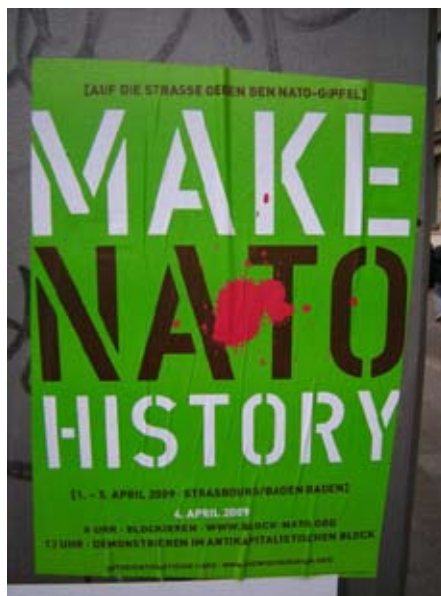
Det havde et dobbelt formål: at omringe, genere og om nødvendigt med magt ødelægge Sovjetunionen og folkedemokratierne, og at knuse oppositionen i de vestlige kapitalistiske lande selv.

En af de mest konkrete beviser på dette er Gladio-organisationerne, som hemmeligt blev oprettet i næsten hvert eneste NATO-land, og hvoraf nogle stadig eksisterer den dag i dag. Under NATO's og USA's protektion organiserede

NATO's medlemslande er fra april 2009: Albanien, Belgien, Bulgarien, Canada, Danmark, Estland, Frankrig, Grækenland, Holland, Island, Italien, Kroatien, Letland, Litauen, Luxembourg, Norge, Polen, Portugal, Rumænien, Slovakiet, Slovenien, Spanien, Storbritannien, Tjekkiet, Tyrkiet, Tyskland, Ungarn og USA.

rede disse styrker provokationer, sabotage, mord og kup for at hindre udviklingen af arbejdernes og den folkelige opposition i de europæiske lande.

NATO blev dannet i 1949 af 12 lande, oprindeligt som en "regional forsvarsalliance", som blev udvidet til 16 medlemslande. I kølvandet på opløsningen af Sovjetunionen og østblokken og med yderligere deltagelse fra disse regioner er det blevet en 'global' organisation med 26 (og nu med Albaniens og

Kroatiens optagelse 28. KP) medlemmer.

Dokumentet 'Strategisk Koncept for det 21. århundrede' fra 50 års-topmødet i 1999 angiver klart, at NATO er en "verdensdækkende militær organisation" – og afslører dermed den kendsgerning, at organisationen havde et formål (mod socialisme og Sovjetunionen), at det blev dannet med en klar krænkelse af FN's principper, og at det snarere var en organisation til aggression end til regionalt forsvar.

Med sit budget på 1.500 milliarder euro, et personale på 22.000 og en militærstyrke på 60.000 er NATO nu en gigantisk krigsmaskine, som efter det nævnte konceptskift gennemfører militære operationer og interventioner uden for sit territorium – som i Afghanistan, det tidligere Jugoslavien, i Somalia og på indirekte måde i Irak og Sudan. Det er den militære gren af den globale krig, der er udløst af kapitalisterne.

NATO af i dag har hundredvis af atomare, kemiske, biologiske og konventionelle våben på snesevis af militærbase placeret i forskellige lande. Det har som mål kontinuerligt at udvide sig, så det kan etablere sin orden med magt i hver eneste afkrog af verden.

Den stadigt dybere finansielle, økonomiske og sociale krise, som i dag har verden i sit greb, fører til øget spænding og sætter faren for militarisme og krig på dagsordenen. Verdens samlede militærdgifter nåede den svimlende sum af 1.335.000 milliarder (1.335 billioner) dollars i 2007.

Det er indlysende, at våben i et så gigantisk omfang ikke ophobes på lagre bare for syns skyld. Der foregår i dag seriøse drøftelser af forestillingen om, at krig kan være en løsning på krisen. Det er også indlysende, at de store imperialistiske magter ved NATO's 60 års-topmøde vil drøfte alle disse muligheder såvel som udvidelse mod øst, udstationering af missilskjold i Polen og Tjekkiet, og udklække nye planer for at angribe arbejderne, folkene, de undertrykte nationer såvel som sine rivaler.

Vi, Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (IKMLPO), opfordrer arbejdere og arbejdende i alle lande til at deltage i anti-NATO aktiviteter ved fejringen af 60-året og i den fælles demonstration i Strasbourg, Frankrig, den 4. april 2009.

Vi kræver:

Stop for våbenkapløbet og rustningsudgifterne; brug midlerne til at løse folkets og ungdommens behov

Lukning af alle militærbase; en verden fri for atomvåben

Tilbagetrækning af alle NATO besættelsesstyrker i forskellige lande

Nedlæggelse af NATO – en aggressiv organisation til krig og terror

Koordinationskomiteen for Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer

Frankrigs tilbagevenden til NATO's kommandostruktur er en trussel mod alle folk

Af Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti PCOF

Selv før han blev valgt som præsident, blev det stadig mere tydeligt, at Sarkozy ønskede at tilnærme sig den amerikanske imperialisme og Bushs politik. Det havde tilmed givet ham tilnavnet "Sarko Amerikaneren". Valget af Obama har ikke afkølet Sarkozys pro-amerikanisme. Tværtimod foregiver han nu, at det vil gøre den europæisk-transatlantiske dialog lettere.

Under valgkampen undgik han omhyggeligt at offentliggøre sin plan om at afslutte Frankrigs særlige status i NATO's kommandostruktur. Da han endelig offentliggjorde den i marts 2008, valgte han tilmed at gøre det i en tale til det britiske parlament, sammen med et løfte om at øge det franske kontingent, der deltager i den beskidte krig mod Afghanistan under NATO's kommando. Han gentog denne beslutning under NATO-topmødet i Bukarest i april 2008, få måneder før krigen i Georgien brød ud. Denne krig, der næsten satte Kaukasus i flammer og kunne have spredt sig til Europa, nedkølede ikke hans proamerikanske holdning: Da han blev EU-formand for seks måneder, fremkom han gentagne gange med erklæringer om "EU's og NATO's militære fællesstruktur" og tog dermed et af de mest omstridte elementer i unionsforfatningen op igen, efter den var forkastet af franskmænd og hollændere og erstattet med den såkaldte Lissabon-traktat.

Fransk imperialisme har altid været medlem af NATO

... og et aktivt medlem: den næststørste bidragyder af tropper og den tredjestørste i finansielle termer. De franske væbnede styrker har deltaget i alle NATO's krigsoperationer, især krigen mod Serbien, hvor franske fly bombede mål udpeget af det amerikanske militær. Franske militærstyrker bærer NATO's mærker, og Frankrigs militære doktrin i de kommende år, som fremlagt i "Forsvarets hvidbog" fra 2008, låner hovedlinjerne i den amerikanske

militærpolitik: krigen mod international terrorisme og sikring af stormagternes forsyningslinjer for råstoffer, olie osv.

Vi ser allerede beviserne i form af den nært forestående åbning af en stor fransk militærbase i Abu Dhabi. Denne base, der omfatter både hæren, luftvå-

benet og flåden, vil vende mod den iranske kyst med det formål at kontrollere Hormuz-strædet, hvor igennem 40 pct. af olien passerer. Det er en af de regioner i verden med den største tilstedeværelse af hære, krigsskibe og krigsskibe, de fleste amerikanske. De Arabiske Emirater i Golfen, vigtige kunder hos de franske våbenhandlere, besidder flere Leclerc-tanks end den franske hær.

Sarkozys beslutning støder på modstand fra mange sider

Enkelte på højrefløjen genopvækker ånden fra De Gaulle og råber landsforræderi. De anklager Sarkozy for intet at have fået i bytte fra Washington ud over nogle poster til nogle få franske generaler og 1.000 officerer.

Denne indvending deles ikke af det

franske folk, hvis vigtigste bekymringer er:

- deltagelsen i den beskidte krig i Afghanistan, hvis hovedresultat har været ødelæggelsen af et land. De franske soldater, der er blevet dræbt i kamp, har kun styrket denne modstand.

- frygten for at se Frankrig trukket ind i et uigennemskueligt system, som kan føre landet ind i krige: Mange fremhæver, at havde Frankrig været med i NATO-kommandoen i 2003, så ville det have deltaget i den totale ødelæggelse af Irak.

- oppositionen imod, at EU forstærker dets militære bånd til NATO.

- opposition til hele Sarkozys politik, som bankfolk, aktionærer og arbejdskøberklassen er ham taknemmelig for.

- den økonomiske krise, og regeringens og arbejdsgivernes ønske om at lade arbejderne og de folkelige masser betale den. Vi er imod, at vores skatter ikke alene bruges til at give milliarder til bankerne, men også betaler for denne oprustning.

Vores slogan er derfor:

"Vi vil ikke betale for jeres krise, vi vil ikke betale for jeres krige: Nej til NATO.

En af de uforudsete konsekvenser af Sarkozys beslutning er, at NATO-spørgsmålet nu er blevet en del af den politiske debat: Der er nu en offentlig diskussion om NATO's virkelige formål og de farer, den repræsenterer for verdens folk, med dens ekspansionistiske mål. Udvidelsen af NATO betyder forøget fare for krige, der er designet til at beskytte det imperialistiske kapitalistiske system, som nu er i krise, krige mod befrielsesbevægelser og mod folkenes og arbejderklassens frigørelse. Arbejderbevægelsen og de folkelige bevægelser kræver med stadig større styrke, at NATO opløses.

NATO og Tyrkiet

Af Tyrkiets Revolutionære Kommunistiske Parti, TDKP

Tyrkiet tilsluttede sig NATO i 1952 med den begrundelse, at det ville gavne den fælles forsvarsevne, og at landet ville have fordel af det, hvis dets territoriale enhed, suverænitet og sikkerhed var truet eller blev angrebet. Dette ræsonnement var på linje med artikel 3,4 og 5 i NATO-traktaten, men var en lumsk taktik for at bedrage masserne.

Menderes-regeringen udtrykte sit ønske om at tilslutte sig NATO ved at sende en 5000 mand stærk styrke til Korea-krigen til støtte for de amerikanske og sydkoreanske styrker. Den tyrkiske regering ville bruge deres "ofre" i Korea som basis for NATO-medlemskab. De havde bevist deres loyalitet. Med en protokol-aftale dateret 17. oktober 1951 blev der givet grønt lys for Tyrkiets og Grækenlands medlemskab. Tyrkiet blev officielt medlem 18. februar 1952. Syv måneder senere (8. september 1952) blev et hovedkvarter for en allieret landstyrke (Sydøst) oprettet i Izmir med en amerikansk generalløjtnant i spidsen. Denne militærbase blev styrket yderligere med deltagelsen af franske, britiske og italienske styrker i 1954. Den amerikanske militære tilstedeværelse blev officiel med undertegnelsen af "Traktaten om NATO-styrkernes status" den 10. marts 1954. Antallet af 'NATO-faciliteter' (baser) i Tyrkiet var i 1996 oppe på 112 og er blevet udvidet hele tiden. Tyrkiske embedsmænd havde ingen adgang til baserne uden tilladelse fra NATO, dvs. de amerikanske kommandoer.

"Forsvars- og Samarbejdsaftalen mellem Tyrkiet og USA" fra 1976 garanterede amerikanerne retten til at bruge baser som Incirlik og Kargaburun på NATO's vegne. En anden "samarbejdsaftale" undertegnet af den militære kupregering i 1980 tillod USA at bruge 12 militærbase på NATO's vegne i fem år. Trods det faktum, at denne aftale er udløbet, gælder den stadig på amerikansk forlangende.

Antallet af NATO-baser og ameri-

kanske baser i Tyrkiet er i tidens løb steget og er teknologisk blevet mere sofistikerede. Incirlik-flybasen i Adana er den vigtigste og bliver brugt som USA's luftvåbens 39. største jeflybase. Den anvendes som hovedkvarter for besættelsen af Irak og Afghanistan og angrebene på landene i regionen. NATO-flyvebasen i Cigli, Izmir, er den ældste base i Tyrkiet. Den administreres af USA's luftvåben (USAFE) og rummer I-HAWK og Roland-raketsystemer så vel som 42 bombefly og personel. NATO's hovedkvarter for land-

tropper i sydøst er flyttet fra Napoli til Izmir og blev fulgt af USA 16. luftflåde fra Ramstein, Tyskland, til Izmir 1. januar 2006.

Blandt andre betydelige militærbase i Tyrkiet er Sile til Stinger-raketter; 3. Jetbase-kommandoen i Konya til AWACS, 9. Jet-Luftase i Balikesir med "hvælvede" raketaffyringsramper (seks i alt) såvel som Mugla Aksaz-flådebasen, Ankara-Ahlatlibel, Amasya-Merzifon, Bartın, Chnakkale, Diyarbakir-Pirinçlik, Eskishehir, Izmir-Bornova, Izmit, Kutahya, Luleburgaz, Sivas-Sarkisla, Iskenderum, Ordu-Persembe, Rize-Pazar, Erzerum og Mardin, der rummer "CAOC6", der er NATO's fælles luftoperationscentre.

Hvad der afgjorde betingelserne og rammerne for Tyrkiets NATO-medlemskab, var det faktum, at det var et produkt af de store vestmagters militærpolitik, anført af USA, samt resultatet af 2. Verdenskrig og efterkrigstidens forhold. Dette medlemskab gjorde Tyrkiet mere afhængigt og udvidede NATO's indflydelsessfære og militære aktivitet helt til Sovjetunionen, mens det fik

nebolandene til at se Tyrkiet som udpost for USA og NATO og gav anledning til spændinger i de indbyrdes forbindelser i regionen.

På en tid, hvor NATO anså USSR og folkedemokratierne i Østeuropa som militære mål, blev Tyrkiet en af de to hovedkræfter, hvor den anden var shahens Iran, i NATO's kapitalistiske omringning af USSR. At NATO's hovedkvarter for den allieret landstyrke (Sydøst) placeredes i Izmir, var et klart tegn på den rolle, der blev tildelt Tyrkiet.

Gennem NATO er USA garanteret konventionel og atomar militær tilstedeværelse i Tyrkiet, nøjagtig som i Europa. NATO-medlemskab er ensbetydende med at være underleverandør til de vestlige magters politik, anført af USA. Det kom offentligt frem under "missil-krisen" mellem USA og USSR i 1961-62, at amerikanske atommissiler var

udstationeret på Incirlik-basen i Adana. Angiveligt som "betingelse for at være NATO-medlem" indrettede Tyrkiet sine "kulturelle og historiske forbindelser" på Balkan, i Mellemøsten og Kaukasus, så de tjente den amerikanske strategi. Man stræbte efter at anbringe sine samarbejdspartnere ved regeringsmagten i regionen, manipulerede med islam og den "tyrkiske kultur" til dette formål, og organiserede både helt åbenlys og hemmelig lobbyvirksomhed i Jugoslavien, Bulgarien, Makedonien, Grækenland og Albanien.

Man spillede en rolle i opsplitningen af Jugoslavien og i de pro-amerikanske kræfters magterobring på Balkan og i Østeuropa, forsøgte at tage del i organisationen af et kup i Aserbajdsjan og andre lande, sendte tropper til Bosnien-Herzegovina, Kosova og Somalia. Som NATO-medlem er Tyrkiet nu militært til stede i 23 lande. På grund af sit medlemskab blev Tyrkiet brugt som base for besættelsen af Irak og Afghanistan af amerikansk og britisk militær. Regeringen begrundede afsendelsen af tropper til Afghanistan med betingelserne

for NATO-medlemskab.

NATO's tilstedeværelse i Tyrkiet og Tyrkiets NATO-medlemskab har ført til styrkelsen af de reaktionære kræfter, til militærkup og øgede spændinger og konflikter i landet og hele regionen. Det var under NATO's og USA's auspicer, at disse sorte kræfter organiserede deres sabotage, mord og kup for at undertrykke folkelig opposition og fastholde kollaboratørkræfterne ved magten. Tyrkiske antiguerilla-styrker som statslig organisation og som en variant af Gladio, organiseret af den amerikanske og engelske efterretnings-tjeneste som led i NATO's aktiviteter, har været aktive i næsten 60 år.

En af hovedhindringerne for, at Tyrkiet kan blive et uafhængigt og demokratisk land, er NATO og fortsat tyrkisk medlemskab af denne aggressive militærorganisation. Tyrkiet er lænket til NATO-medlemskabet og de militære samarbejdsaftaler med USA. For at bryde lænken må Tyrkiet ud af NATO, opsig alle to- og flersidige militære aftaler med USA og andre imperialister ligesom alle militærbase og ødelægge alle amerikanske atomare og biologiske våben og ammunition på dets territorium. Tyrkere, kurdere og alle andre nationaliteter, alle progressive arbejdere og arbejdende i Tyrkiet og deres revolutionære parti og progressive intellektuelle kæmper for dette mål. Det er en kamp, der er foregået siden 1960'erne. NATO's topmøde i Istanbul i 2004 blev mødt af kraftige protester.

At sætte en stopper for Tyrkiets NATO-medlemskab og den politik, der er fremgået af de militære aftaler med USA, vil være et slag mod den amerikanske imperialistiske strategi i en udstrakt region fra Balkan til Mellemøsten og Kaukasus. Det ville samtidig opløse en hindring for fremskridt i de venskabelige forbindelser mellem landene i regionen og styrke folkenes kamp for uafhængighed og demokrati. Det er af den grund, at året 2009 med NATO's 60 års-dag og 57 år med tyrkisk medlemskab er udset til at blive året, hvor der kæmpes mod NATO for at bryde med det. Vi vil opleve stærke protester, talrige paneldebatter og oplysende møder for at uddanne masserne, og kampe for at lukke NATO's og de amerikanske militærbase.

Nogle spørgsmål til APK – og et svar

Hej, kammerater!

Jeg vil bare stille jer nogle spørgsmål om jeres politik og Stalin.

Jeg er ikke ude på at svine Stalin til (jeg er ikke stalinist, men jeg er imod, at han bliver beskyldt for at have slået 20-120 mio. mennesker ihjel).

Første spørgsmål: I siger, at efter Stalins død, så blev USSR social-imperialistisk, men hvad med Stalins deltagelse i delingen af Polen i 1939, Vinterkrigen (der godt nok var mere retfærdiggjort, da finnerne fik tilbud om erstatning), indlemmelse af de baltiske lande, samt indsættelse af kommunistiske regeringer i Østeuropa?

Efter hvad jeg har læst (som måske bare er noget bourgeoisi-propaganda), så var der masser af valgfusk og andre anti-demokratiske aktiviteter i de lande, der var blevet befriet af Sovjet, samt de baltiske lande, og derfor valgte de kommunistiske regeringer, selvom der ikke var flertal for dem.

Andet spørgsmål: I er imod det anti-monopolitiske demokrati, men Lenin og Stalin havde jo selv en idé om et overgangssamfund mellem kapitalismen og socialismen (NEP, Folkedemokrati), så hvad er lige præcis forskellen mellem det antimonopolitiske demokrati og Lenins og Stalins overgangssamfund? (...)

Med socialistiske hilsener, GHK

Kære GHK,

Tak for din interesse. Dine spørgsmål er relevante, men også meget forskellige og meget omfattende. Det er emner, der er skrevet mange bøger om, og et fuldt udtømmende svar ville derfor også kræve meget mere plads. Desuden handler en del af dine spørgsmål om historiske emner og opfattelsen af fortiden, hvilket jo også kræver en dybere forståelse af en situation, der er meget forskellig fra dagens Danmark. Jeg vil nøjes med at give et historisk svar på første spørgsmål og derefter kun tage en diskussion af spørgsmål til vores politik i dag.

Til spørgsmål 1: Allerede her kræver det en længere forklaring og en dybere forståelse af situationen op til og efter 2. verdenskrig. Først og fremmest er det vigtigt at forstå, at trods store forbedringer af befolkningens levevilkår i Sovjetunionen, det eneste socialistiske land i verden, var der stadig et stort spring op til de mest industrialiserede nationer. Det socialistiske Sovjet kæmpede derfor en enorm kamp for at opnå en økonomisk og militær vækst, der kunne sikre landet i tilfælde af et angreb på socialismens land.

Dernæst er det vigtigt at forstå, at Sovjet i perioden efter Hitlers magtovertagelse i Tyskland i 1933 til august 1939 førte en politik for at inddrage særligt Frankrig og England i en fælles front mod truslen fra Nazityskland. Men Sovjets mange forsøg på at få de europæiske stormagter til at isolere Hitler-Tyskland slog fejl på grund af modvilje fra Frankrig og England. I stedet for at lave fælles front mod Tyskland tillod disse både, at Tyskland oprustedede, og at Tyskland i modstrid med Folkeforbundets ønsker hjalp de spanske fascister under borgerkrigen. De accepterede stiltiende Tysklands indlemmelse af Østrig. I starten af 1939 tillod den britiske premierminister Richard Chamberlain sågar, at Tyskland indlemmede dele af det daværende Tjekkosllovakiet i Det stortyske rige. Det skete alene på baggrund af, at Hitler havde lovet, at han derefter ikke ville kræve yderligere land. Richard Chamberlain kom hjem til England viftende med et stykke papir med Hitlers underskrift og erklærede "*Fred i vor tid*" (Arbejderbladet, det daværende revolutionære DKP's avis, imødegik det med overskriften "*Krigen sikret*").

Kort efter indtog Tyskland resten af Tjekkosllovakiet og fik dermed foræret vigtig militær og industri til yderligere oprustning. Selv dette førte ikke til, at England og Frankrig ændrede politik over for Tyskland. De førte forsat en

eftergivenhedspolitik (*appeasement*), og i august 1939 vurderede Sovjet, at det ikke ville lykkes at sikre at lave en aftale med Frankrig og England om fælles indsats mod Tyskland. En af mange anstødssten var, at hverken England eller Frankrig forsøgte at lægge pres på Polen. I tilfælde af krig med Tyskland var det helt nødvendigt, at Sovjet fik adgang til Polen, men dette ønskede Polen ikke – de var i praksis langt mere fjendtlige over for Sovjet end over for Nazi-Tyskland.

I august 1939 stod Sovjet over for det konkrete valg at risikere en krig alene mod Tyskland eller sikre sig en mulighed for at udskyde krigen. I 1939 var Tyskland meget længere fremme i produktionen af militært udstyr end Sovjet (først i 1943 havde Sovjet overhalet den tyske krigsproduktion). Man vurderede således, at en udskydelse af krigen med Tyskland ville være en fordel for Sovjet og i længden en ulempe for Tyskland, selvom det selvfølgelig også kunne have fordele for Tyskland at udskyde det store opgør lidt endnu.

I slutningen af august 1939 indgik Sovjet en ikke-angrebspagt med Tyskland. En del af aftalen gik på at Tyskland i tilfælde af krig med Polen (som mange regnede med ville komme – ligesom mange i 2003 regnede med, at USA ville angribe Irak med eller uden FN) ikke skulle gå hele vejen til den sovjetiske grænse. Da Tyskland 1. september gik i krig med Polen, ventede Sovjet således, til den polske hær endegyldigt havde vist sig ude af stand til at forsvare sig, og rykkede derefter frem til demarkationslinjen.

Den sovjetiske forsvarslinje blev således rykket flere hundrede kilometer væk fra den russiske grænse, og store dele af den polske befolkning slap (indtil 1941) for nazistiske overgreb.

Det var altså ikke en deling af Polen. Det var et forsøg på at sikre sit forsvar mod Hitler-Tyskland. Og det står klart, at Sovjet ikke havde konkrete planer om at angribe Polen. England og Frankrigs passivitet (og til tider slet skjulte forsøg på at få Tyskland og Sovjet til at ryge i totterne på hinanden) og Tysklands aggressive handlinger gjorde det klart, at Sovjet alene måtte sikre sig mod en kommende krig. Dette gjordes bl.a. ved, at grænsen fra det tyske

angreb kom så langt fra Sovjet som muligt. I den kommende periode fra september 1939 til juni 1941 tog Sovjet stadig flere initiativer for at sikre, at et angreb fra Tyskland kunne imødegås.

Vinterkrigen og optagelsen af de baltiske lande i Sovjetunionen skal også forstås i dette perspektiv. Den vigtige by Leningrad (nu Skt. Petersborg) var reelt set umulig at beskytte i tilfælde af krig, medmindre Sovjet fik adgang til et mindre finsk landområde. Sovjet tilbød derfor, at Finland fik et større landområde (meget større end det, Sovjet ønskede fra Finland), mod at Sovjet kunne bruge dette finske landområde til et forsvar af Leningrad. Finland (det også havde en reaktionær og protysk regering) afviste dette, og efter en række tilfælde med grænsekampe førte det til en krig. Til trods for Sovjets totale sejr var det kun området, som skulle bruges til forsvar af Leningrad, der blev overtaget af Sovjet.

I starten af 1941 havde Sovjet den forventning, at et tysk angreb på Sovjet formentligt ville ske gennem de baltiske lande. I forskellige militære øvelser viste det sig meget vanskeligt at modgå et tysk angreb, medmindre man havde en militær tilstedeværelse i disse lande. Der blev derfor lagt et væsentligt pres på de baltiske lande om at sikre sovjetisk adgang. Det resulterede til sidst i en indlemmelse i Sovjet. Dette har selvfølgelig været til gavn for størstedelen af den baltiske befolkning, men der var også stor modstand mod det, og under krigen blev der oprettet en række fascistiske korps under tysk kommando.

Alt i alt må det konstateres, at Sovjets forsvarsmæssige dispositioner rent faktisk var med til at sikre Sovjets overlevelse under 2. verdenskrig. Forsvaret af Leningrad blev sikret, og dermed lykkedes det ikke for Tyskland at samle sine tropper til et fælles angreb (og finske tropper, der stod klar til at gå ind i Sovjet på tysk side, forblev i Finland).

Om Sovjet havde vundet over Tyskland alligevel, er selvfølgelig umuligt at afgøre, men det havde helt sikkert krævet endnu flere ofre og endnu flere omkostninger. Og i værste fald havde det betydet, at Sovjet var faldet fuldstændigt, og det havde betydet nazistisk slavebinding af hundreder af millioner

af sovjetiske borgere. Det havde betydet et langvarigt nazistisk Europa, med Danmark som nordtysk provins.

Situationen efter 2. verdenskrig var noget anderledes. Sovjets sejr over Tysklands var også en sejr for socialismen og et nederlag for fascismen. Den socialistiske sag blev styrket overalt i verden og ikke mindst i de lande, der var direkte befriet af Sovjet. I disse lande var der efterfølgende magtkampe, hvilket konkret også var militære kampe mod oprørsgrupper. En del af disse kampe sluttede først mange år efter 2. verdenskrigs afslutning. I sådanne situationer er det omsonst at have helt frie og demokratiske valg efter borgerlig målestok (ingen af valgene i Irak eller Afghanistan har foregået uden valgfusk og forbud mod diverse partier). Som en konsekvens af dette blev valg ikke altid gennemført, og folkedemokratierne i Østeuropa oplevede stærk modstand fra overlevende fascistiske. Men langt størstedelen af befolkningen oplevede snart økonomisk fremgang og havde langt mere frihed, end de tidligere havde haft.

Spørgsmål 2: Grundlæggende er forskellen, at antimonopolitisk demokrati bygger på den idé, at man kan bruge den kapitalistiske stat til at overtage magten og indføre socialismen. Under både den nye økonomiske politik under Lenin og folkedemokratierne i Østeuropa var statsmagten socialistisk.

Vi er af den overbevisning, at den kapitalistiske statsmagt grundlæggende forhindrer en overgang til socialisme. Selv hvis revolutionære fik regeringsmagten, ville den ikke bare kunne tilpasses til socialismen. Den skal grundlæggende nedbrydes, og en ny magtinstitution skal bygges op.

Det er ikke ensbetydende med, at man ikke skal bruge parlamentet som platform til udbredelse af socialismen.

Kammeratligst
TRL

En række andre spørgsmål er besvaret direkte til GHK. De vil blive bragt i et senere nummer af Kommunistisk Politik.

Mad – eller bare hundeæde!

Din mad gør dig fortsat syg!

Gennem et par generationer er fødevarer kvaliteten dalet stille og roligt. Det er startet med dybfryseren, hvor alt kunne gemmes i årevis. Det har man heldigvis fundet ud af ikke er godt, og selv dybfrossen mad har en sidste holdbarhedsdato. Dernæst har industrien eksperimenteret i årevis med tilsætningsstoffer af den ene og den anden slags, både for at forlænge madens holdbarhed og derved kunne tjene penge på ”gammel mad” og for at ændre på smagen, så det ”gamle” ikke nødvendigvis er til at smage, eller ændre på konsistensen, så sovsen ikke skiller før en dato langt ude i fremtiden. Samtidig har landbruget postet tonsvis af sprøjtemidler ud i naturen for at få et større udbytte og samlet spisedyrene i utilgiveligt store besætninger for at mindske omkostningerne og for at sikre leveringerne til megabutikkernes umættelige kølediske, så ”vi forbrugere” kan få det så billigt som muligt. Dyrene bliver fodret med industriproduceret mad, så de kan ”yde” så meget som muligt, men er det godt for kvaliteten?

I tider med ufattelig travlhed, hvor familier med børn er nødt til at have dobbeltjob for at få det til at løbe rundt, er færdigretternes velsignelser slet ikke til at tage fejl af. Man fortsætter opdragelsen af de næste generationer med smagen af færdigkøbt babymos på glas og pulvere, hvor der kun skal tilsættes vand og fedtstof, og hvor konsistensen med garanti altid er den samme, så baby ved, hvordan industrimad skal være, og det på trods af, at det hverken er billigere, hurtigere eller bedre end den mos, du selv kan koge af en kartoffel og en gulero, eller den grød, en pose havregryn kan give, med forskel i smag og konsistens som et lille kuriosum til at vænne sig til forandringer. Eller forestil dig, hvad lidt krydderi kan gøre. Og andre slags korn og gryn.

Dernæst er der et overforbrug af søde sager, af tilsat sukker i stort set alt, og færdiglavede varme retter lige til mikroovnen. Alt er sødet eller fyldt

med salt(vand) og smagsforstærkere. Der bliver postet milliarder i forarbejdning af fødevarer til det ugenkendelige, og folk bliver vant til bestemte smage. Men ingen steder i dette cirkus bliver der tænkt på ernæringen i de ting, vi putter i munden, og det er trods alt det allervigtigste. Vi har en krop, der fungerer med en utrolig fin balance i, hvilke mineraler og vitaminer vi tilsætter, og hvis ikke denne tilsætning er rigtig (eller blot god nok), bliver vi syge.

Nogle sygdomme tager lang tid for at udvikles, mens andre viser sig med det samme. Den stigning, der ses i antallet af folk med sukkersyge (diabetes), er en direkte følge af mange års forbrug af for dårlig kost og forkerte vaner, vaner, som bliver påduttet os af industriens vilje til at tjene penge.

Uge-reklamerne, der vælter ind i tonsvis, har et medansvar for vores indkøbsvaner. Her ser du fortrinsvis underlødige varer, nogle forsøger oven i købet at ”hjælpe” til et nemmere indkøb ved at foreslå menuer, der ikke

lever op til anbefalingerne for en sund kost. Siderne flyder over med gode tilbud på chokolade, slik og vin i stride strømme, så vi kan ”forkæle” os selv, når vi endelig har fri.

Hele det sidste århundredes industrialisering og kvindefrigørelse, med kvinderne ud på arbejdsmarkedet, har fået tabt et par generationers viden om ernæring og madlavning fra bunden, så det nu skal komme som et mantra fra diverse kokke eller middelklassens overskudsfruer, der har råd til at ansætte hjælp i køkkenet, at ”nu skal man til at passe på sig selv”, og ”det er også dit eget ansvar” at spise rigtigt og opdrage dine unger til fornuftige vaner.

Men det er ikke kun dit eget ansvar, det er samfundets indretning, der kvæler almindelige menneskers muligheder for at have tid til det væsentlige, og det gør alle mennesker syge.

Så kræve mere tid til børnefamilierne, nedsat arbejde med fuld lønkompenstation.

Institutionsmad skal laves i den enkelte institution, ikke sendes fra storkøkkener udefra.

Ordentlig mad til de gamle, der ikke kan selv længere.

Forbyd utilsigtede tilsætningsstoffer i fødevarer.

Momsen op på sukker og slik.

Momsen ned på frugt og grønt.

Det kræver politisk vilje at give folk den reelle mulighed for at vælge sundt, grønt og økologisk, da priserne på mad er den største

hæmsko.

Genopliv andelstanken, opret mindre andelsmejerier frem for Arlas gigantkoncern.

Støt lokale butikker, gårdbutikker, slagtere, bagere osv.

Lav indkøbsforeninger lokalt, med din nabo, din opgang, din boligforening.

Gør kolonihaverne til allemandseje igen.

RB
Østjylland

Reformismens krise er strategisk

Efter at have tabt tre folketingsvalg til krigsforbryderen og neoliberalisten Anders Fogh og hans vedhæng Pia Kjærsgård til trods for historiske masseprotester mod denne regering er det en offentlig hemmelighed, at reformismen og dens partier Ø, SF og S er i dyb krise.

Reformismens krise er af strategisk karakter, og dens skiftende henholdsvis opportunistiske og sekteriske taktik er en genspejling heraf.

Venstrereformismens strategi og dens parti Ø er i en akut krise. Men det er sådan set ikke, fordi situationen er mindre kritisk i SF og S. Der har man bare 'afværget' krisen ved at afsværge strategien overhovedet.

Det er netop denne proces, der er i gang i SF og udformer sig i Villy Søvndals 'ansvarlige' udspil om at få socialismen ud af partiprogrammet og ind i glemmebogen. Hvad der så for en stund kan bære partiet videre, er den utiltalende persondyrkelse, det er lykkedes at bygge op omkring samme Villy Søvndal.

Da reformister i definitionen er dækkende for folk, der vil reformere vores samfund til et andet, er jeg da også lidt delt i forhold til, om man kan anvende dette begreb på S stadigvæk. For S og snart også SF gælder det faktisk, at reformerne ikke er midler til at opnå et andet samfund, men i virkeligheden er blevet selve målet i deres politik.

Strategien er kort sagt "Ingen strategi!", og det politiske indhold bliver bevidst udvandet, så partiet nærmest mener så lidt så muligt og i hvert fald ikke kan beskyldes for at være 'doktrinære' og binde sig op på en ideologi, endsige en strategi (håbløst doktrinært).

Det er i virkeligheden også her, roden til SF's og S' vulgæropportunisme skal findes.

Får når der ikke er et partiprogram med en reel strategi, kan man mene lige nøjagtig det, som meningsmålinger (og

resten af den borgerlige presse) siger i den pågældende uge.

Man forsøger på den måde at konkurrere med V, K og O i populisme og opportunisme.

Dette er til dels afledt af et pres imod alt, hvad der kunne kaldes – eller i hvert fald blev kaldt – ideologi i almindelighed, og imod det, der indeholdt noget om socialisme i særdeleshed, som opstod i kølvandet på sammenbruddet for og i det socialimperialistiske Sovjetunionen.

Det er også her, at man har taget teorier om spindoktorer til sig og på sin vis overladt størstedelen af politikken til dem.

Problemet er bare, at man regner galt ...

Teorien om at Anders Fogh har vun-

det tre folketingsvalg pga. dygtige spindoktorer, er forkert.

Anders Foghs regering er en af de regeringer i Danmark, der har været mest baseret på (reaktionær) ideologi og strategi og har fremstillet et samlet bud på dagens og morgendagens Danmark.

Selvsagt et falsk vrang-billede med alle liberalismens modsætninger, der kort fortalt er 'frihed til alle' i ord – og accelereret økonomisk og politisk monopolisering, krig, undertrykkelse og øget udbytning af befolkninger i praksis. På trods af dette har han formået at sætte ideen om en bedre verden på dagsordenen som en del af hans propaganda.

Når SF og S ikke engang har kunnet fremstille disse modsætninger i Anders Foghs 'liberalistiske' strategi, bundet det også i mangel på egen strategi.

Anders Foghs sejrsmarch gennem pressen er måske blevet accelereret og yderligere kontrolleret af hans spindoktorer, medietække og venner inden for pressen, men bundet fuldstændigt i den borgerlige presses klassekarakter.

Det samme er tilfældet med Pia Kjærsgård, som størstedelen af venstrefløjen betegner som 'uuh så dygtig' til at manipulere pressen. Ikke at Pia Kjærsgård ikke kan finde ud af demagogi, men hvis man som fast støtteparti til de nedskæringer og reformer, som

VK-regeringen har lavet de sidste otte år, stadigvæk kan opretholde en 'social profil', er det ikke det, man selv siger, der er det afgørende – det er derimod det, som pressen IKKE spørger ind til, der er det afgørende.

Den borgerlige presse forsøger ved at skrive bunker af artikler om de 'moderne' spindoktorer så igen at fremstå uden ansvar for deres dækning og har fået reformisterne med på krogen.

Et tegn på dette er reformisternes og venstrereformisternes konsekvente uvilje mod at kritisere pressen som borgerlig. De er i stedet i praksis med til at opretholde teorien om den fjerde statsmagt.

Fordi Ø i højere grad end de andre holder fast i en (reformistisk) strategi, bliver krisen mere udpræget og mere tydelig i dette parti, som gang på gang må se sin strategi og derfor sin taktik og sine organisatoriske tiltag værende fejlagtige og derfor inden for rammerne af sin strategi om reformistisk overgang til socialisme ender i modsætninger, der ryster partiet igen og igen, med magtesløshed til følge.

Endnu en grundlæggende modsætning er, at man i Ø vil have et ben plantet i både den revolutionære og den reformistiske lejr.

Dette er jo i sig selv reformistisk, da de to linjer er uforenelige i deres strategi, og der kan udelukkende være tale om en reformistisk strategi, når man forsøger at 'forene' dem i form (et parti), men ikke vil finde fælles fodfæste, når det kommer til indholdet (strategien/politikken). I stedet for at tage den politiske diskussion affejer man den (ironisk nok) med snak om 'plads til uenigheder i partiet', **samtidig** med, at den reformistiske linje befæster sit greb politisk og organisatorisk om strategien og ledelsen og trækker partiet mod højre.

Denne modsætning mellem den revolutionære og den reformistiske strategi kommer da også sjældent (aldrig?) til udtryk i diskussionerne og 'plads til uenigheder i partiet' om den strategiske linje, men udmønter sig fra tid til anden i konkrete uenigheder på det taktiske område.

Her sker så ofte det pudsige, at de mere revolutionære og progressive elementer på det taktiske niveau bøjer sig

for den reformistiske linje for den fælles (reformistiske) sags skyld.

Klassekampen mellem arbejderklassens revolutionære linje og småborger-skabets reformistiske linje i Ø vandt småborgerpartiet den dag, da partiet blev stiftet, da det med selve stiftelsen lykkedes at bilde medlemmerne ind, at det var et parti for begge dele.

Modsætningen består således i at fastholde indbildningen, samtidig med at partiet rykker mod højre. At det så lykkedes at fastholde denne indbildning så godt, er bl.a. en konsekvens af, at venstretrøjlen i Ø hovedsagelig består af venstreliberalistiske intellektuelle samt defaitistisk influerede og/eller godtroende elementer og ikke af klassebevidste arbejdere, som partiet som bekendt også har svært ved at organisere.

Ø's konstante søgen efter en stærkere 'profil' nye 'perspektiver' og 'visioner' skal da også ses i lyset af ovenstående modsætninger.

På den ene side ønsker man at følge SF's og S' eksempel med at kaste strategien over bord og sejle, som de opportunistiske vinde blæser, på den anden side ville det for alvor tvinge de ærlige elementer ud i spørgsmålet om "Hvor skal vi hen du?" eller "Hvad fanden er det, vi kæmper for?". Man forsøger at løse denne gordiske knude ved konstant at henvise fokus til en taktik om at 'trække SF og S til venstre', hvilket efterhånden har udviklet sig til en strategi pga. mangel på en reel egen strategi.

I sejler-retorikken kunne man også skitsere det ved at sige, at 'bare fordi man følger andre, der sejler efter opportunistens vinde, bliver det ikke bedre – der går bare længere tid, før ens egen besætning opdager, at det skib (S), man følger, ikke har nogen retning'.

Her skærpes så endnu en modsætning, når SF, som de for tiden gør endnu engang, vender skuden mod højre og sætter kul under kedlerne. Ø svarer opportunistisk, som de plejer: "SF er på vej mod højre. Stem på os i stedet." Jeg må måbende spørge: Er jeres taktik/strategi om at hive SF/S til højre ikke fuldstændig kuldsejlet, hvis SF fortsætter deres 50 års gradvise højredrejning, uden I kan gøre noget ved det?

Ø svarer i praksis igen med selv at rykke mod højre, please den nye SF/S-linje (oftest først i praksis og siden i

teori), for så angiveligt at kunne rykke den til venstre **inde fra** rammerne af den 'røde blok'.

Midlet til at rykke SF/S til venstre bliver noget så efter reformistiske normer drastisk som at oprette et indlæg på Modkraft.dk, eller anden form for åben og efter omstændighederne *meget* venlig (*læs: overfladisk*) kritik – med en efterfølgende appel om at stemme på Ø i stedet for SF/S, fordi Ø så kan bruge de ekstra stemmer til at underbygge en SF/S-regering 'fra venstre'.

Kort sagt er refleksen på et højresving fra SF/S altså: 'Vi rykker med til højre – for at hive dem til venstre – og hvis de ikke gør det, stemmer vi på dem alligevel.'

Og jeg må spørge: Hvordan synes I selv, det går? (PS! Og tillykke med de 20 år).

Problemet er, at man regner galt på alle niveauer.

Arbejderklassen og befolkningen som helhed skelner ikke mellem venstre eller højre ben, når begge dele stiller sig til rådighed for opretholdelse af en regering af partier, der gentagne gange modarbejder arbejderklassens krav og befolkningens levevilkår i al almindelighed. Der er ikke synderlig forskel på at være venstre eller højre ben på en regering (eller person), der vælter eller bliver væltet ved de undertrykkes vrede.

I virkeligheden er det ikke bare sådan, at Ø ikke kan hive SF/S til venstre, og heller ikke sådan, at de virker 'neutralt' – for neutralitet findes lige så lidt i højre/venstrespektret som i modsætningen mellem arbejder og kapital.

Den konsekvens, vi kan drage heraf, er altså, at Ø rykker SF til **højre** – hvilket bl.a. viser sig tydeligt i, at SF kort efter Ø's oprettelse droppede deres EU-modstand, da Ø så kunne samle eventuelle utilfredse vælgere/personer op og på den måde fortsætte det reformistiske eventyr og dermed illusionen om at vinde prinsessen og det halve kongerige.

Er det da ikke rigtigt, at uanset hvad S eller SF gør, så bakker Ø op om dem i regerings-sammenhæng? Har andet nogensinde været tilfældet? Nej, det har det ikke, og derfor kan S og SF trygt fortsætte deres færd mod højre, Enhedslisten 'har deres ryg dækket'!

Det illustreres bl.a. også i lyset af Enhedslistens nye udmelding om øget

samarbejde med SF/S, og forhåbningen om så at blive taget seriøst (der, som vi ved, er første skridt på vejen mod at blive 'ansvarlig' a la Villy Søvndal) og ikke bare 'gø som en vagthund'.

KD
København

Tippen og Karens Minde fredet

Borgerrepræsentationen besluttede den 3. april, at Sydhavnens grønne områder, Tippen og Karens Minde, alligevel ikke bliver bebygget. Det skete da et flertal stemte for to ændringsforslag til kommuneplanen, fremsat af Enhedslisten.

Tippen, er et unikt natur- og kulturområde kun tyve minutter på cykel fra Københavns Rådhusplads. Med sit særegne, åbne landskab og Kalvebodernes vand til tre sider, benyttes området i stigende grad som udflugtsmål for københavnere.

I den hidtidige kommuneplan var Tippen udlagt som perspektivområde efter 2017, med mulighed for boligbyggeri. Dette er nu ændret, så området bliver udlagt som offentligt rekreativt areal.

Karens Minde er et rekreativt område nord for Tippen og indeholder bl.a. kulturhus, Børnenes Dyremark og Ritts 12 billige boliger. Med den vedtagne ændring af kommuneplanen bliver der ikke bygget yderligere på området.

Ved afstemningen i Borgerrepræsentationen var der 26 der stemte for forslaget om at undlade at bebygge de to områder. 1 stemte imod og 20 undlod.

Socialborgmester Mikkel Warming (Eh), der selv bor i Sydhavnen og bruger de to områder, kommenterede:

- Det er virkelig en dejlig dag i dag. Med den her beslutning bevarer vi to rekreative arealer. Det har beboerne i Sydhavnen kæmpet for i mange år. Særlig er jeg glad for at byggemulighederne på naturområdet Tippen fjernes. Det ville have været en katastrofe for byen, hvis det unikke naturområde en dag forsvandt.

Udlejning af ejerlejligheder er en tikkende bombe under lejernes rettigheder

Ejerboligmarkedets krise har ført til, at flere og flere ejerlejligheder udlejes. Hvor 37,7 pct. af ejerlejlighederne var udlejet i 1998, er det 44,1 pct. i dag.

I alt 116.258 af de 263.696 ejerlejligheder blev i 2008 beboet af en lejer og ikke af en ejer. Samlet bor der i dag relativt færre i egen bolig end sammenlignet med tidligere. Regeringens ideologiske ønske om at fremme ejer-genet er dermed fuldstændigt ødelagt af den boligbølge, som regeringen selv har bidraget aktivt til.

For lejerne er denne udvikling et tveægget sværd. På den ene side betyder ejerboligmarkedets krise, at udbudet af boliger til leje stiger.

På den anden side er det ikke rimelige boligforhold, der tilbydes lejererne. Alt for ofte bliver ejerlejlighederne i den ældre ejendomssektor udlejet med ulovlige tidsbegrænsninger. Tidsbegrænsninger, der betyder, at lejererne bliver tilpas "føjelig", for alternativet er en siksak rundt på boligmarkedet efter en tryk bolig.

Det er ofte heller ikke en rimelig husleje. De nybyggede ejerlejligheder udlejes til fri husleje, ofte en leje på over 10.000 kr. om måneden, medens de ældre ejerlejligheder udlejes efter devisen "går den, så går den". Heldigvis kan en lejer af en ældre ejerlejlighed ofte få nedsat lejen til det niveau, andre lejere betaler for tilsvarende kvalitet m. v., men mange tør ikke benytte den

mulighed, fordi de har et tidsbegrænset lejemål.

Den øgede usikkerhed for lejerne kommer, hver gang ejerboligmarkedet går i krise. Selv om over 95 pct. af boligejerne har været vindere, så benyttes de sidste fem pct. i en ublu kampagne, som skal føre til et politisk indgreb, der tilsidesætter lejerens rettigheder. Det skete i 1991, og det vil ske igen, hvis tvangsauktionerne kommer fra det nuværende niveau på ca. 300 om måneden op på et niveau med 1800 om måneden, som vi så sidst i 1980'erne.

For lejererne er det helt centralt, at der ikke systematisk kan udlejes tidsbegrænset med den begrundelse, at salgstidspunktet er dårligt. Hvis dette bliver en generel mulighed, viser erfaringerne, at timandselskaber, virksomheder og velhavere vil bundtopkøbe ejerlejligheder til ren spekulation. Samtidigt vil huslejekontrollen blive sat ud af kraft, med den konsekvens, at lejererne skal betale for ejerlejlighedskøberens salgsproblem.

Lejerens boligbehov skal løses med nybyggeri af betalelige og trygge udlejningsboliger. Boligejerens problem viser, at der for længst burde være indført en regulering af ejerboligmarkedet, der sikrede en tryk udvikling. Det er kun de færreste boligejere, der køber bolig for at spekulere.

Lejernes Landsorganisation

Jordens Dag 2009

30. marts er Jordens Dag, som mindes af palæstinensere verden over.

30. marts var i år af World Social Forum i Brasilien udnævnt til international solidaritetsdag i forhold til Palæstina – med fokus på Boykot Israel og Sanktioner mod Israel.

30. marts i år var også dagen, hvor Dansk Zionist Forbund holdt generalforsamling i deres hus i Ny Kongensgade tæt ved Københavns Rådhusplads.

Aktivister fra Boykot Israel og Riv Muren Ned mødte kl. 18 op foran HT-bygningen på Rådhuspladsen, hvor DR sender Aften-Showet. Her fandt en kort Boykot Israel-manifestation sted med Boykot Israel-bannere og uddeling af flyers.

Herfra gik turen til Dansk Zionistforbund i Ny Kongensgade, hvor der blev lavet en banner-mur med Boykot Israel-bannere og uddeling af flyers. Da gæsterne til Dansk Zionistforbunds generalforsamling lidt over halv syv begyndte at møde op, blev politiet tilkaldt, og aktivisterne blev bedt om straks at forlade gaden.

***Boykot Israel fortsætter!
Riv Muren Ned!***

Aktivister fra Boykot Israel og Riv Muren Ned

Debatmøde i Århus 20. april EU og freden

Folkebevægelsen mod EU's Århuskomité inviterer til debatmøde mandag den 20. april klokken 19.00 på Brobjergskolens lærerværelse om "EU og freden".

Debattørerne er kandidat til europaparlamentsvalget Sven Skovmand og formand for Europabevægelsen Erik Boel.

Sven Skovmand påstår, at EU ofte fremføres som et fredens projekt, hvilket han ikke mener er tilfældet, med henvisning til blandt andet Lissabontraktaten, hvor der direkte står, at med-

lemslandene skal øge deres militære kapacitet.

Hvis man ser bort fra den gamle traver om freden mellem Tyskland og Frankrig har EU stort set kun skabt ulykker. EU's anerkendelse af Slovenien og Kroatien førte til borgerkrigen i Jugoslavien, og EU's holdning i forhold til Palæstina og Sri Lanka har været lige så uheldig. Samtidig er EU's kampstyrker en direkte – og uheldig – konkurrent til FN's fredsskabende arbejde.

Hertil kommer, at EU fører en politik, som er dybt uheldig over for ulan-

dene. Man spærrer for deres varer med gigantiske toldsatser og forhindrer dem derved i at få en sådan eksport, at det kan bringe deres befolkninger op over fattigdomsgrænsen.

De to debattører er sjældent enige om synet på EU's praktiske politik og hensigter, så der er lagt op til en både livlig og givtig, men sikkert også underholdende aften.

Folkebevægelsen mod EU, Århus

På besøg i Istanbul

brød-sælger. Alt i alt en god oplevelse.

Også Al Jazeera havde været der. I hvert fald rapporterede de om protester mod Obama i Istanbul. Der blev også indkaldt til protestmøde mandag den 6. mod Obama.

”Hvor kommer I fra?” ”Danmark.” ”Nåh, Rasmussen,” sagde tjeneren søndag aften på restauranten i Istanbul, hvor den lokale fodboldkamp kørte for fulde gear på tre tv-skærme og livlig deltagelse fra gæsterne. Han kunne kun nogle få engelske ord, men jeg pegede nedad med tommelen, så han så spørgende ud, og jeg fortsatte: ”Iraq war.” Så vendte han også tommelen nedad, nikkede og sagde: ”Kurder.”

Hele dagen havde der været masser af politi på gaden og tårekanoner klar. Vi gættede på, at det var for at afværge evt. uroligheder, hvis det lokale hold, der stiller op til UEFA-cup i Istanbul senere på året, skulle tabe kampen. Det gjorde de ikke, og uroligheder så vi ikke noget til.

Lørdagen før, 4. april, var vi til demonstration i bydelen Kadiköy på den asiatiske side af Bosphorus-strædet. Det var en af demonstrationerne verden over mod NATO, annonceret på plakater rundt i byen.

De forudgående dage var der forskellige protester rundt omkring i Istanbul mod G20-topmødet i London. Vi stødte tilfældigvis ind i en af dem på gågaden Istiklas. Gang strøget med fire på alle leder og kanter, fjern musikanterne, lad det gå op ad bakke hele vejen mod Kgs. Nytorv, indsæt skilderhuse med politi og politipatroljer i bil, livlig trafik af gående fra 7 til 24 og biler fra 7 til 12, en sporvogn og tyrkiske butikker af alle slags, og slut så på en større plads med

højhuse og park og busholdepladser, så begynder det at ligne.

Tilbage til demonstrationen mod NATO. Det viste sig, at mindst 15 forskellige grupper, sikkert flere, havde taget opstilling med hver deres start-banner og en masse faner og måske flere parolebannere. Hele demonstrationsruten gennem den mest befærdede del af bydelen var spærret af, så demonstrationen havde kørebanen for sig selv. Da alle grupperne efter lang tid var stillet op på række og geled og lang afstand mellem grupperne, gik den forreste gruppe. Da den var kommet lidt på afstand, satte næste gruppe sig på hug og løb frem, til de nåede den første gruppe, så satte de sig på hug igen og ventede, til afstanden var passende igen, og sådan gik det vist stort set hele vejen. I hvert fald varede det meget lang tid, før hele demoen var samlet på den ligeledes afspærrede plads, hvor tasker blev endevendt i adgangscontrollen.

Parolerne var blandt andre *Nej til NATO, 60 år er nok, NATO og Obama er uønskede i vores land, Obama gå hjem.*

Imperialisme, socialisme og knyttede næver blev flittigt brugt. Der var en mindre flok Greenpeace-aktivister med et stort fredsflag, nogle få sortklædte anarkister og en hel sektion med palæstinensiske flag. Masser af billeder, flag, faner, og umuligt at forstå talerne, undtagen en græker, der talte engelsk, men det blev forstyrret af en ihærdig

tilbage til København, heldigt nok, så slap vi for at møde Rasmussen i Istanbul.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Mandag-fredag 16-19
Tirsdag i ulige uger 13-16

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Gør 15. maj til en aktionsdag!

Det store flertal af arbejdere er led ved otte års nyliberalistisk politik. Behovet for at smide Fogh og hans regering er støt stigende. Nu slap vi af med Fogh. Han havde ganske vist fortjent et afskedsspark, hvormed han kunne nå helt til krigsforbryderdomstolen i Haag. I stedet belønnede imperialisthøvdningene med Obama i spidsen ham for en tro indsats over for USA og deres ulovlige krige. Det siger jo noget om Obama, men det siger også noget om de 28 NATO-lande og NATO selv, der i fuld enighed udnævner en krigsforbryder til at stå i spidsen.

Nuvel, herhjemme fortsætter den nyliberale politik oven på dens egen fallit. Dybden af den nuværende overproduktionskrise skal jo netop ses i lyset af den førte politik. I den forbindelse er det mildest talt forbløffende at opleve en "opposition" med Helle Thorning Schmidt i spidsen forholde sig nærmest passivt til den kendsgerning, at landets statsminister går af.

I stedet for at rejse kravet om udskrivning af valg til Folketinget bøjer hun for vinden og konstaterer, at det er Løkke Rasmussens grundlovssikrede demokratiske ret at regere videre. Det er vist ikke sket tidligere, at en socialdemokratisk opposition i den grad udstråler, at de ikke ønsker at overtage magten.

Det er samtidig en opvisning i deres egen svaghed. Når det kommer til stykket, så kan og vil de nemlig ikke noget radikalt andet end den nuværende regering. Deres deltagelse i to bankpakker og en skattereform har alt for tydeligt afdækket deres grundlæggende identiske politik med regeringen. Forholdet til EU, NATO og NATO's krige eller andre krige, Danmark er eller er tiltænkt at skulle deltage i, er også i samklang med regeringspartierne. Nuancerne er dårligt til at få øje på.

Sørgeligt.

Behovet for en bred kamp mod regerin-

Den 15. maj er en kærkommen lejlighed til at synliggøre modstanden mod den førte i politik i såvel EU som Danmark i masseskala. Det gælder inden for velfærd, krig og reaktion.

gens politik er ellers så udtalt som aldrig før. I den forbindelse er det værd at hæfte sig ved datoen 15. maj, hvor der er lagt op til en aktionsdag.

Initiativet kommer fra den socialdemokratiske styrede Europæiske Faglige Sammenslutning (EFS), som har opfordret til at gøre 15. maj til en fælles europæisk aktionsdag for faglige rettigheder og krisebekæmpelse. Udgangspunktet er en markering på EU-plan, der har til formål at profilere den socialdemokratiske profil.

EFS ønsker, at det centrale omdrejningspunkt bliver en *New Social Deal*, med reference til Roosevelts *New Deal*-politik i USA i starten af 1930'erne – inspireret af økonomen Keynes. EFS rejser i denne forbindelse fem hovedkrav:

- 1: En udvidet redningspakke, som skal sikre flere og bedre job og beskytte beskæftigelsen i nøgleindustrierne.
 - 2: Højere lønninger og pensioner for at beskytte købekraften. Og så er der brug for en stærkere velfærdsstat, mener organisationen.
 - 3: Slut med EF-domstolens favorisering af markedsfrihederne over grundlæggende rettigheder og kollektive overenskomster. EFS kræver lige rettigheder og samme løn til udstationerede migrantarbejdere.
- EFS har et færdigt forslag til en social protokol, som garanterer kon-

fliktrettens forrang for det indre markeds friheder. Protokollen skal være juridisk bindende, som en del af EU-traktaten.

- 4: Effektiv regulering af finansmarkedet og en retfærdig fordeling af velfærden, og ingen tilbagevenden til kasino-kapitalismen.
- 5: Endelig kræver den europæiske fagbevægelse, at EU's centralbank sætter ind for fuld beskæftigelse og vækst og ikke kun er optaget af at forhindre inflation.

Platformen rummer nogle gode pointer, men det er karakteristisk, at den læner sig op ad det kapitalistiske system, som "blot" skal rettes ind: "Nej til kasino-kapitalisme". Kapitalismen kan ikke lækkes i tøjler, men eksisterer alene i kraft af loven om de frie markedskræfters spil.

Imidlertid er den 15. maj en kærkommen lejlighed til, at modstanden til den førte politik – også lokalt i Danmark – bør blive synliggjort i masseskala. Det bør omhandle krisepolitikken, som grundlaget lægger op til, hvilket er en anledning til at få Velfærdsbevægelsen på banen igen. Det bør også give anledning til, at antikrigsbevægelserne markerer sig, ligesom miljøforkæmpere og kræfter mod reaktionen kan træde op til dans.

Der eksisterer ingen kinesisk mur mellem disse bevægelser. De er tværtimod tæt forbundet i en fælles kamp mod en og samme politik.

Det er for øjeblikket uvist, hvad arrangørerne lægger op til på dagen. LO-Storkøbenhavn, som på et møde har inddraget de faglige ungdoms- og studenterorganisationer, den københavnske fagbevægelse, Fagligt Ansvar og de tre 'arbejderpartier' S, SF og EL, vurderer, at der er "opbakning til at markere dagen", ifølge formand Peter Kay Mortensen. **FJ**